

VLAAMSE -RAAD

ZITTING 1984-1985

Nr. 17

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

12 JUNI 1985

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	655
K. Poma, Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur	656
M. Galle, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden	666
Mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnzorg	668
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud	673
J. Buchmann, Gemeenschapsminister van Huisvesting	678
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid	678
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs	681
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	687
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
K. Poma, Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur	687
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs	689
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	690
M. Galle, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden	691
J. Buchmann, Gemeenschapsminister van Huisvesting	691
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs	692

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)****G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID****Vraag nr. 65
van 12 april 1985
van de heer W. SEEUWS***Dienst Waters en Bossen — Verhoging compensatiedagen ambtenaren*

Bij schrijven van 17 december 1984 werd door de Administrateur-generaal van de Algemene Diensten van het Ministerie van het Brussels Gewest aan de Dienst Waters en Bossen medegedeeld dat vanaf 1.1.1985 het aantal compensatiedagen van 60 naar 104 dagen wordt gebracht, vermeerderd met het aantal wettelijke erkende feestdagen in de openbare sector.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welk aantal compensatiedagen er vanaf 1.1.1985 in de Vlaamse Gemeenschap van toepassing zijn voor de ambtenaren van Waters en Bossen?
2. Wat zijn intenties zijn indien dit aantal compensatiedagen merkkelijk lager ligt dan deze voorzien voor de personeelsleden van het Brussels Gewest?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de aangestelden van de Dienst Waters en Bossen van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap vooralsnog 60 compensatiedagen genieten overeenkomstig de omzendbrief van 2 maart 1970 van het Ministerie van Landbouw, Bestuur van Waters en Bossen.

Ter compensatie van de weekendprestaties wordt aan de aangestelden eveneens een forfaitaire weddetoeslag van 500 F per maand toegekend.

Wat punt 2 van zijn vraag betreft, deel ik het geachte lid mede dat zal onderzocht worden of het aangewezen is voormelde compensatiemaatregelen te herzien. Een regeling van het Brussels Gewest is ter zake evenwel niet richtinggevend.

**Vraag nr. 76
van 17 mei 1985
van de heer E. BEYSEN***T-Service — Kostprijs personeel, infrastructuur en werking in 1984*

Het jaarboek van de Rijksdienst voor Arbeidsvoor-

ziening geeft in cijfers duidelijk de belangrijkheid van de T-Service in 1984 weer.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel (in exacte cijfers) heeft deze T-Service in 1984 gekost met een specificering van de personeels-, infrastructuur en organisatiekosten?
2. Wat is het totale bedrag van de facturen, vereffend door de bedrijven waardoor de T-service werknemers heeft geplaatst in 1984?
3. Wat is het totale bedrag van en het aantal facturen, nog te vereffenen door de bedrijven waarvoor de T-Service werknemers heeft geplaatst in 1984?
4. a. Heeft de T-Service werknemers tewerkgesteld in bedrijven die nadien in falig zijn gegaan, voordat de betaling aan de RVA is gebeurd?
b. Zo ja, wat is het totale bedrag dat deze failliet verklaarde bedrijven nog aan de RVA verschuldigd waren?

Antwoord

Rekening houdende met het feit dat het jaarverslag van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening over de activiteiten in 1984 nog niet is verschenen, verwijst het geachte lid ongetwijfeld naar de resultaten die door de T-dienst in 1983 werden behaald. Ook werd de definitieve boekhoudkundige toestandopgave per 31 december 1984 nog niet door het Beheerscomité goedgekeurd, zodat de gevraagde gegevens voor 1984 nog niet beschikbaar zijn.

Voor het jaar 1983 kunnen de gevraagde inlichtingen echter wel worden verstrekt.

1. Personeelskosten : 8.27 1.776 fr.
2. Patrimoniumkosten : (infrastructuur en organisatie): 2.120.570 fr.
3. Totaal bedrag der vereffende facturen : 800.253.867 fr.
4. Totaal bedrag nog te vereffenen (op 31.9.1985): 11.700.341 fr.
5. Nog verschuldigd door bedrijven in falig : 4.102.254 fr.

**Vraag nr. 77
van 23 mei 1985
van de heer F. WILLOCKX***Avondkledij bij plechtige manifestaties — Democratisering*

Het valt op dat voor meerdere plechtige manifestaties ingericht door de Vlaamse Regering avondkledij verplicht wordt voorgeschreven.

Dit statussymbool gaat regelrecht in tegen het streven naar democratisering van het cultuurbeleven en geeft integendeel blijk van een als achterhaald beschouwd elitarisme.

Hoe verantwoord' de Vlaamse Regering dit? Kan voor de toekomst niet afgestapt worden van het betreffende voorschrift?

Antwoord

Ik wens het geachte lid erop te wijzen dat de vermelding „avondkledij” op de uitnodiging voor plechtigheden ingericht door de Vlaamse Regering, geenszins een verplichting inhoudt.

Het betreft veeleer een aanbeveling om zich te kunnen afstemmen op de feestelijke kledij die gewoonlijk gedragen wordt bij dergelijke manifestaties en waarin Vlaanderen niet verschilt van de gebruiken in de ons omringende landen. Ook bij andere sociale gebeurtenissen hoort overigens een bepaalde, aangepaste kledij.

De overtuiging als zou het dragen van avondkledij blijk geven van elitarisme, berust op een louter persoonlijk ke interpretatie van uwentwege. Het dragen van avondkledij kan ook getuigen van respect voor traditie en omstandigheden. In die optiek wens ik erop te wijzen dat het bewust *niet* dragen van voor bepaalde plechtigheden gebruikelijke kledij met meer recht kan beschouwd worden als een vorm van elitarisme, waarbij men bewust wil opvallen door conventies te negeren.

K. POMA VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 163
van 26 maart 1985
van de heer L. VANVELTHOVEN

Eurovisie-songfestival — Selectiecriteria ingezonden teksten

Een mens leeft niet van „Flanders Technology” alleen.

De bekommernis van de heer Gemeenschapsminister ten aanzien van de meest brede Vlaamse cultuurspreiding is iedereen bekend.

Deze bekommernis geldt uiteraard de Vlaamse cultuurspreiding naar een miljoenenpubliek toe, via een Europees forum, zoals het Eurovisie-songfestival.

Onze vraag, geïnspireerd door bovenvermelde ministeriële bekommernissen, heeft dan ook geenszins de bedoeling ons te mengen in de muzikale, en, in dit geval, voornamelijk literaire kwaliteitsnormen, aangelegd en gehanteerd door de BRT-diensten.

Het is immers een gekend gegeven met welke spreekwoordelijk geworden doordachtheid de BRT-amusementsdienst steeds handelt om onze zingende ambassadeurs in de beste voorwaarden, naar muziek en tekst, tot een sprekende overwinning in het Eurovisie-songfestival te begeleiden.

Overtuigd dat het eveneens nauwelijks de bedoeling kan wezen een poging te ondernemen een eigen Vlaams „Hugo Brandt Cortius”-fenomeen te creëren, moeten er ongetwijfeld uitermate zwaarwichtige

redenen aan de basis liggen om Hugo Claus en/of zijn tekst te weren uit de pre-selectie. Daarom zou het mij, en de hele Vlaamse publieke opinie, nuttig en leerzaam zijn, het volgende te mogen vernemen.

1. Of de BRT-diensten de figuur van tekstdichter Hugo Claus wensten te weren uit de Europese selectie, afgezien van de ingeleverde tekst?
2. Indien het antwoord op de eerste vraag bevestigend is, op welke basis en om welke reden(en) dit is gebeurd?
3. Of de BRT-diensten de opgeleverde tekst hebben menen moeten te weren, afgezien van de figuur van de dichter Hugo Claus?
4. Indien het antwoord op de derde vraag bevestigend is, op welke basis en om welke reden(en) dit is gebeurd?
5. Of wij de geweerde tekst kunnen bekomen, om ons een gefundeerd oordeel te kunnen vormen van de gehanteerde argumenten?
6. Of wij de nieuwe tekst kunnen bekomen, om een vergelijkend oordeel te kunnen vormen tussen de weerhouden en geweerde tekst?

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag en zonder in te gaan op de bijzonder persoonlijke benadering van de vraagsteller inzake een aantal gesuggereerde feiten of toestanden bij de BRT laat ik het geachte lid hieronder ongecommentarieerd de volledige tekst geworden met het standpunt van de BRT ter zake.

Het is nooit de bedoeling geweest van de BRT-diensten de figuur van tekstdichter Hugo Claus te weren bij de preselectie van de Eurovisiesongfestival inzending.

Telkenmale is er wel enige heibel rond het liedje dat België mag vertegenwoordigen op het Eurovisiesongfestival.

Voor het Songfestival 1985 werd in de herfst 1984 binnen de BRT afgesproken dat in de mate van het mogelijke een opdracht zou worden gegeven aan personen die met de BRT verbonden zijn. Aan de heer F. De Vreese, tewerkgesteld bij de BRT, en bekend om het feit dat hij op bestelling kwalitatief hoogstaande muziek in verschillende genres kan leveren, werd opdracht gegeven een lied te componeren.

Na enige tijd stelde de heer De Vreese een melodie voor die de goedkeuring kreeg van de verantwoordelijken van de BRT; verschillende stemmen werden dan anoniem getest, maar zelfs een stem als die van zangeres Sofie bleek niet opgewassen tegen de melodie. Uiteindelijk werd ingegaan op de suggestie om hiervoor een beroep te doen op een operazangeres.

Mevr. Mireille Cappelle was bereid haar medewerking te verlenen. Nu moest nog een passende tekst gevonden worden.

Na een rondvraag kwamen een 7-tal teksten binnen die naamloos werden gekeurd en waaruit 'er uiteindelijk één naar voor kwam waarmee zowel de heer Devreese als mevr. Cappelle akkoord gingen. Die tekst bleek van de hand van BRT-producer A. Vier.

De heren Devreese en Vivier en mevr. Cappelle, samen met de medewerkers van de dienst Lichte Muziek van de BRT, maakten tekst en melodie uitvoerings- en publikatie-klaar. Nauwelijks een uur voor de persconferentie waarop één en ander zou worden voorgesteld, kwam er een bericht als zou er een tekst bestaan van Hugo Claus.

Er was evenwel geen enkel bewijs dat de heer Claus inderdaad de auteur van een tekst was.

Bovendien bleek naderhand de tekst in kwestie volledig in de sfeer te liggen van de reeds aangenomen tekst van de heer Vivier en waren zelfs een aantal woorden volkomen identiek.

Ondanks het feit dat voor de BRT-uitzending reeds een tekst was gekozen, nl. die van de heer Vivier, drongen de heer Devreese en mevr. Cappelle aan om hiervan af te stappen en de nieuwe tekst — zgn. van de heer Claus — voor de inzending aan te duiden.

De BRT nam de stelling in dat een tekst, weze hij van Hugo Claus (wat niet zeker is) een oorspronkelijke door alle partijen aanvaarde tekst niet kan noch mag verdringen.

De BRT wenste niet op het akkoord dat bestond tussen de partijen omtrent de tekst van de heer Vivier terug te komen.

Aangezien de heer Devreese en mevr. Cappelle hun verdere medewerking weigerden daar de zgn. tekst van Hugo Claus niet werd aangenomen, moest de BRT in extremis een andere oplossing zoeken.

De BRT heeft dan in samenwerking met de heer Pieter Verlinden als componist en de heer Albert Vivier als tekstschrijver een nieuwe inzending voor het Eurovisiesongfestival aangeduid, nl. „Laat me nu gaan”.

De BRT bezit noch op de tekst van de heer A. Vivier noch op die welke toegeschreven wordt aan de heer H. Claus het grafisch reproductierecht. Derhalve kan noch mag de BRT die teksten ter beschikking stellen.

Indien het geachte lid de teksten wenst te bekomen, dient hij zich daartoe rechtstreeks tot de auteurs te wenden.

Vraag nr. 165
van 28 maart 1985
van de heer F. VAN STEENKISTE

BRT- hit-parade — Inpraak van platenfabrikanten

Zowat iedereen en alles heeft in onze samenleving zijn „belangenbehartigers”.

In heel deze confrontatie ontbreekt het voornaamste belang : Cultuur.

Deze functie, zou naast informatie en ontspanning, de belangrijkste taak van Radio en TV moeten zijn.

Onlangs vernamen wij dat platenfabrikanten nu ook hun officieel woordje willen meespreken in de samenstelling van de hit-parade op de BRT.

Graag vernamen wij van de geachte Minister op basis van welke motieven hij zijn toelating heeft gegeven

aan de commercialisatie van de media door de „Magnaten van de cultuurindustrie”.

Antwoord

Antwoordend op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen :

Er bestaan helemaal geen instructies noch een toestemming van de minister om de commercialisatie van het medium door de „magnaten van de cultuurindustrie ” te doen aanvatten.

De BRT-hitparade wordt nog steeds samengesteld aan de hand van tellingen die worden verricht door een door de BRT aangestelde deurwaarder in diverse verkooppunten van grammofoonplaten.

De nieuwe hitparade die door Sabam in opdracht van Sibesa wordt samengesteld, wordt momenteel onderzocht.

BRT-2 zal oordelen welke hitparade het nauwkeurigst de voorkeur van de grammofoonplatenverbruiker weerspiegelt. Daar de Sibesacijfers voortvloeien uit verkoopcijfers van producenten/invoerders aan kleinhandelaars en de hitparade van de BRT gegrond is op de verkoopcijfers van de kleinhandelaars aan de gebruikers gaat er een zestal maanden overheen vooraleer de beide hitparades met vergelijkbaar materiaal op hun waarde kunnen worden vergeleken.

BRT-2 heeft deze vergelijking op eigen initiatief ondernomen om met kennis van zaken te kunnen oordelen welke hitparade voor de luisteraar het aantrekkelijkst is.

Vraag nr. 173
van 11 april 1985
van de heer J. DE MOL

Aanbrengen fitometer in Wijngaerdberg te Wezemaal — Niet-naleving art. 2 KB 21/11/1977 en beteugeling

Op onze vraag van 16 januari 1985 bevestigde u dat een fitometer was aangebracht in het beschermd landschap van de Wijngaerdberg te Wezemaal (Rotselaar). Deze constructie is in strijd met artikel 2 van het koninklijk besluit van 21 november 1977; dit wordt door u bevestigd.

1. Werd er intussen een vraag om af te wijken van het KB van 21 november 1977, op grond van artikel 6 van de wet van 7 augustus 1931, ingediend?
2. Werd intussen tegen deze overtreding een proces-verbaal opgesteld? Werd de overtreder, het gemeentebestuur, hiervan in kennis gesteld?
3. Meent u niet dat in dit landschap deze vorm van actieve recreatie niet toelaatbaar is? Het overbrengen van deze fitometer naar het geplande recreatieterrein Ter Heide lijkt meer wenselijk. Zal dit alternatief overgemaakt worden aan het gemeentebestuur?
4. Werd deze fitometer als sportaccommodatie door uw diensten gesubsidieerd? Werden toen geen eisen qua inplanting voorgesteld?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 11 april 1985 kan ik het geacht lid het volgende mededelen:

1. Door het betrokken gemeentebestuur werd een vraag tot afwijking op grond van artikel 6 van de wet van 7 augustus 1931 ingediend.
2. Het Bestuur Monumenten en Landschappen heeft het gemeentebestuur van Wezemaal aangemaand deze constructie te verwijderen. Een proces-verbaal van de overtreding werd evenwel niet opgesteld, gelet op de vraag tot afwijking zoals vermeld onder punt één.
3. Het alternatief voorgesteld door het geacht lid zal aan het gemeentebestuur worden overgemaakt ten einde het beschermd landschap van de Wijngaerdberg te vrijwaren.
4. a. Er werden geen subsidies verleend voor de aanleg van dit Fit-o-Meter-parcours.
b. Volgens de in 1984 geldende reglementering werden de panelen in polystereen samen met de begeleidende informatiebrochure gratis ter beschikking gesteld.

Vraag nr. 195
van 24 april 1985
van de heer J. DE MOL

De „Hoge Dijken” te Oudenburg — Bescherming als Landschap

Op onze vraag van 27 maart 1985 nr. 164 deelde u mee dat de bescherming als landschap van de put van Roksem slechts kan gebeuren nadat alle administratieve verplichtingen in verband met de overheveling afgewerkt zijn en de concrete inhoud van het structuurplan gekend zijn.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke opties heeft het Bestuur van Monumenten en Landschappen en de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen geformuleerd bij het opstellen van het structuurplan voor de put van Roksem?
2. In welk stadium bevindt zich dit structuurplan?
3. In welke mate zal bij het opstellen van het structuurplan rekening gehouden worden met de doelstellingen van de voorlopige bescherming?
4. In welke mate zal de recreatie kunnen gerijmd worden met het feit dat de Hoge Dijken te Oudenburg het vijfde belangrijkste watervogelgebied van Vlaanderen is?
5. Welke administratieve verplichtingen moeten nog worden vervuld opdat de overheveling zal afgewerkt zijn?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Het Bestuur voor Monumenten en Landschapszorg werd door de Dienst Planning op datum van 16 mei 1984 om zijn medewerking verzocht.

Op datum van 10 juli werden de verslagen van de respectievelijke inspecteurs landschapszorg overgemaakt. De inhoud van het verslag van de KCML 1, dd. 12 april 1979 en van de bijbehorende schets KCML/3/16.4.19 M- 112 werden in het structuurplan overgenomen.

2. Bij het opmaken van het structuurplan werd de gebruikelijke procedure gevolgd zoals gevraagd door de Voorzitter van de Vlaamse Executieve.

Een voorontwerp van structuurplan werd voorgelegd aan de adviescommissie ad hoc en vervolgens besproken met de respectievelijke gemeentebesturen van Jabbeke en Oudenburg. Deze keurden het goed in zittingen van 2 juli 1984 en 11 juli 1984. Momenteel wordt het structuurplan ter goedkeuring voorgelegd aan de Vlaamse Executieve.

3. Bij het opstellen van het structuurplan werd het voorstel tot bescherming dd. 23 januari 1980 dossier nr. 5744, volledig overgenomen ook wat betreft de cartografische gegevens.

4. De stelling dat de Roksempuut het vijfde belangrijkste watervogelgebied van Vlaanderen is wordt niet bewezen door wetenschappelijke studies.

Dat een wateroppervlakte van circa 40 ha een grote attractie uitoefent op watervogels gedurende de trek periode is een evidentie.

Er moet nochtans gewezen worden op het feit dat de waterplas te Roksem alleen gebruikt wordt als rustplaats en het foerageren gebeurt in het omliggende polderland.

Op dit ogenblik is nog geen beslissing getroffen of recreatie zal toegelaten worden op de Roksempuut.

Resultierend nochtans uit het beschermingsvoorstel kon geopteerd worden voor een beperkt gebruik in de tijd (mei - juni - juli - augustus - september) en de ruimte (alleen het westelijk gedeelte van de wateroppervlakte) voor watersportinitiatie (surfen en zeilen).

Deze activiteit zou dus plaats kunnen grijpen buiten de periode dat de wateroppervlakte bezet is door de watervogel populatie.

Binnen het domein de Hoge Dijken bestaat de gelegenheid, de jeugd in contact te brengen met het aspect watersport in het kader van de initiatielessen en tevens een grotere bewustwording aan te brengen i.v.m. de wisselwerking natuur en openluchtrecreatie.

De opvoedkundige waarde van het initiatief moet daarbij in het volle daglicht geplaatst worden.

5. Het Domein de Hoge Dijken of de Roksempuut werd overgedragen van het Ministerie van Openbare Werken en het Ministerie van Financiën naar het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap via het KB van 29 juli 1983. Het besluit trad in werking de dag waarop het in het Belgisch Staatsblad werd bekendgemaakt, nl. 4 oktober 1983.

Een aantal praktisch administratieve en juridische maatregelen dienen evenwel nog genomen te worden.

Vraag nr. 199
van 25 april 1985
van de heer J. VALKENIERS

Opsplitsing BRT-RTBF — Aantal platen, muziekcassettes en aankopen per taalrol

Wilt de Minister mij meedelen hoeveel gezongen liedjes, in de vorm van platen, cassettes, enz... er in elke taal in het bezit kwam van de BRT als gevolg van de splitsing met de RTBF.

Wat waren sindsdien, nogmaals per taal gerangschikt, de aankopen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen:

De Gemeenschappelijke Culturele Diensten, die deel uitmaken van het Instituut van de Gemeenschappelijke Diensten, hebben vanaf september 1964 geen grammofoonplaten meer aangekocht. Het toen aanwezige bestand aan grammofoonplaten en magnetobanden werd niet gesplitst. Het wordt nog steeds mede-eigendom beheerd door BRT en RTBF.

De BRT heeft geen inventaris per taal opgemaakt van het aantal geluidsdragers (LP's, EP's, singles, CD's en cassettes) met vocale nummers die sedert september 1964 werden aangekocht. Voor het opmaken van een dergelijke inventaris zou de BRT gedurende enkele maanden een personeelslid full-time moeten vrijmaken.

Vraag nr. 204
van 2 mei 1985
van de heer P. PEETERS

Beschermingsprocedure van boerenhuisje te Outer — Tand van zaken

De administratieve molen maalt langzaam, soms maar al te langzaam!

Wet eenparigheid van stemmen vroeg de gemeenteraad van Ninove op 7 september 1978 de bescherming aan van een merkwaardig lemen boerenhuisje, gelegen Kerkweg, 23 te Ninove (Outer).

Op 4 oktober 1978 werd de bundel voor verder gevolg overgemaakt aan de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen.

Alleen op 24 september 1984 werd dit gebouw, als monument voor bescherming vatbaar, bij ministerieel besluit, op ontwerp van lijst gebracht!

Het uittreksel van dit besluit werd slechts op 22

februari 1985 bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Thans wordt de bouwvalligheid van het te beschermen boerenhuisje terecht aangeklaagd in de lokale pers, zodat dit geval veel gelijkenis vertoont met de windmolen van Sint-Antelinks, die teloor ging door de traagheid van de administratie.

Hoe verklaart de geachte Minister dat zijn administratie zes jaar nodig had voor een begin van oplossing van dergelijke eenvoudige kwestie?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 2 mei 1985 wens ik de aandacht van het geachte lid te vestigen op de omslachtige procedure voor de bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten zoals bepaald in het decreet van 3 maart 1976 en de wet van 7 augustus 1931 wat de bescherming van landschappen betreft. Deze „raadplegingsprocedure”, ingesteld tot vrijwaring van ieders belang, voorziet een tijdsbestek van onderzoek, motivering en verschillende adviezen. In onderhavig geval hebben de termijnen echter inderdaad ontoelaatbare proporties aangenomen.

Inmiddels heb ik maatregelen genomen om, in het kader van de uitbouw van de diensten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de invulling van de personeelsformatie, dergelijke gang van zaken te vermijden en de beschermingsprocedures in de toekomst sneller te laten verlopen.

Vraag nr. 207
van 7 mei 1985
van de heer J. VALKENIERS

Plaatselijke openbare bibliotheken — Aantal op te richten bibliotheken

Normaal zou, in toepassing van het bibliotheekdecreet, elke gemeente reeds een plaatselijke openbare bibliotheek moeten hebben of in elk geval serieuze voorbereidingen hiervoor moeten hebben getroffen.

Graag vernam ik in hoeveel en in welke gemeenten er nog geen bibliotheek is opgericht.

Welke zijn hiervoor de redenen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende te melden:

Artikel 5 van het decreet van 19 juni 1978 betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk bepaalt dat elke gemeente binnen de drie jaar na het in werking treden van het decreet (d.i. 1.1.1982) moet beschikken over een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek.

Op 1/1/1985 beschikten 183 van de 308 gemeenten van het Nederlandse taalgebied over een erkende plaatselijke openbare bibliotheek. De verdeling per provincie is de volgende:

Provincie	Aantal gemeenten	Aantal gemeenten met een erkende gemeentel. P.O.B.
Antwerpen	70	55
Brabant	65	33
Limburg	44	36
Oost-Vlaanderen	65	35
West-Vlaanderen	<u>64</u>	24
	308	183

Per 1/1/1985 zijn er dus nog 125 gemeenten zonder een erkende gemeentelijke decreetbibliotheek nl. :

Provincie Antwerpen

Brecht	Beerse
Kontich	Grobbendonk
Stabroek	Hulshout
Wommelgem	Kasterlee
Zandhoven	Lille
Berlaar	Meerhout
Putte	Ravels
Arendonk	

Provincie Brabant

Affligem	Zemst
Asse	Bekkevoort
Beersel	Boortmeerbeek
Bever	Diest
Drogenbos	Geetbets
Galmaarden	Glabbeek
Herne	Herent
Kapelle-op-den-Bos	Hoegaarden
Kraainem	Holsbeek
Lennik	Huldenberg
Liedekerke	Kortenaken
Linkebeek	Landen
Pepingen	Rotselaar
Roosdaal	Scherpenheuvel-Zichem
Sint-Genesius-Rode	Tienen
Steenokkerzeel	Zotleeuw

Provincie Limburg

Beringen	Zutendaal
Halen	Herstappe
Leopoldsburg	Voeren
Nieuwerkerken	Wellen

Prov. Oost-Vlaanderen

Erpe-Mere	Lovendegem
Geraardsbergen	Merelbeke
Haaltert	Moerbeke
Berlare	Nazareth
Buggenhout	St. Martens-Latem
Laarne	Wachtebeke
Wichelen	Zulte
Zele	Brake
Assenede	Harelbeke
Kaprijke	Kluisbergen
Sint-Laureins	Lierde
Zelzate	Maarkedal
De Pinte	Wortegem-Petegem
Gavere	Zingem
Lochristi	St.-Gillis-Waas

Prov. West-Vlaanderen

Beemem	Bredene
Damme	Gistel
Jabbeke	Ichtegem
Torhout	Middelkerke
Zuienkerke	Oudenburg

Koekelare	Hooglede
Kortemark	Ingelmunster
Lo-Reninge	Ledegem
Heuvelland	Lichtervelde
Langemark-Poelkappelle	Moorslede
Mesen	Staden
Vleteren	Dentergem
Wervik	Meulebeke
Zonnebeke	Oostrozebeke
Anzegem	Pittem
Avelgem	Ruiselede
Deerlijk	Wingene
Kuurne	Alveringem
Lendelede	Koksijde
Spiere-Helkijn	Nieuwpoort

In 1985 werden zes nieuwe aanvragen om erkenning ingediend nl. Affligem, Assenede, Erpe-Mere, Liedekerke, Middelkerke en Scherpenheuvel-Zichem.

Minstens evenveel gemeenten zijn begonnen met de procedure voor het verwerven of verbouwen van een gebouw met het oog op-de huisvesting van een te erkennen gemeentelijke POB.

Om het overzicht te vervolledigen dient nog te worden aangestipt dat onder de wet van 17 oktober 1921 nog eens een 70 tal gemeentelijke openbare bibliotheken erkend zijn, verspreid over ongeveer 40 verschillende gemeenten. Een aantal van deze instellingen staat zeer dicht bij een erkenningsaanvraag. Zij kiezen voor de geleidelijkheid akankelijk van hun financiële mogelijkheden. Het is mijn politiek ze die vrijheid te geven.

Uit wat voorafgaat kan enkel geconcludeerd worden dat het bibliotheekdecreet zijn effect niet heeft gemist. Over enkele jaren zal meer dan 2/3 van de Vlaamse gemeenten over een erkende gemeentelijke POB beschikken.

Vraag nr. 208
van 7 mei 1985
van de heer J. VALKENIERS

Museum voor Schone Kunsten te Antwerpen — Aankoop van beeld van Magritte

Het museum voor Schone Kunsten te Antwerpen heeft een beeld aangekocht van Magritte voor de prijs van 11 miljoen frank. Terwijl dit Antwerps museum zulk hoog bedrag kan uitgeven, verneem ik dat het aankoopbudget van de musea te Gent volledig is geschrapt.

Graag vernam ik of dit klopt.

Waarom deze ongelijke behandeling?

Hoeveel bedraagt de subsidie van uw departement aan de Vlaamse musea, dit onderverdeeld per museum?

Antwoord

Ik heb de eer het geacht lid het volgende mede te delen.

Onderscheid dient te worden gemaakt tussen het begrotingskrediet toegekend aan een instelling van de Vlaamse Gemeenschap met een uitdrukkelijk doel (in

casu aankoop van kunstwerken) en subsidies aan instellingen beheerd door provincies, gemeenten e.d.m.

Het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten te Antwerpen beschikt over kredieten ingeschreven in de begroting van de Vlaamse Gemeenschap onder sectie 48 Beeldende Kunst en Musea. Het begrotingsdecreet voor 1985 voorziet bovendien in artikel 10 de mogelijkheid om eventuele overschotten op te sparen voor bijzondere gelegenheden.

De musea van provincie, gemeente of andere instelling ontvangen hun aankoopkrediet niet van de Gemeenschap. Het schrappen of het verhogen van de kredieten voor die musea behoort tot de bevoegdheid van de verantwoordelijke inrichtende macht en eventueel tot de bevoegdheid van de Bestendige Deputatie en van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden die, als voogdijminister, in functie van de financiële toestand van de gemeenten of de provincie, eveneens het recht hebben om facultatieve uitgaven van ambtswege te schrappen.

Hoogstens kunnen toelagen worden verleend in functie van de werking en de uitstraling.

Voor 1984 bedroegen deze toelagen :

1. gewone toelagen (voor werking)
 - privé musea: 1.600.000
 - openbare musea : 5.600.000
2. buitengewone toelagen : 10.879.000.

Vraag nr. 209
van 7 mei 1985
van de heer L. TOBBACK

Niet-erkende culturele centra — Vernieuwing samenstelling van de Raad van Bestuur of Beheerraad

In een bepaalde fusiegemeente werden na de gemeenteraadsverkiezing van 1976 de Raden van Bestuur samengesteld volgens de beginselen van het Cultuurpact zoals die o.a. verwoord zijn in de onderrichtingen uit het decreet van 16 juli 1983 betreffende de toekenning van weddetoelagen aan de cultuurfunctionarissen werkzaam in erkende culturele centra.

Na de verkiezing van 1982 aarzelt het Schepencollege nog altijd om de samenstelling van deze Raden aan de verkiezingsuitslag aan te passen. De Schepenen van Cultuur verklaart openlijk naar een overeenkomst te zoeken met de gebruikers der verschillende centra, waarbij elke politieke vertegenwoordiging zou geweerd worden.

Graag vernam ik:

1. of voor niet-erkende centra dezelfde normen gelden als voor de erkende.
2. Zo neen, bestaan er dan totaal geen normen, indien een gemeenteraad beslist tot de samenstelling van een Raad van Bestuur of van een Beheerraad over te gaan?
3. Zo ja, bestaat er dan buiten de Raad van Bestuur en de Beheerraad met hun geëigende samenstellingen een' derde wettelijke beheersvorm zoals de schepenen betracht?

4. Bij welke instantie, buiten de Cultuurpactcommissie, kan een gemeenteraadslid terecht, indien de meerderheid de rechten van zijn groep blijft miskennen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Het beheer van culturele infrastructuur wordt vooral beheerst door de bepalingen van de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt, de Cultuurpactwet.

Het decreet van 16 juli 1973 betreffende de toekenning van weddetoelagen aan de cultuurfunctionarissen werkzaam in erkende culturele centra bevat bijkomende normen om een erkenning en subsidiëring te verkrijgen vanwege de Gemeenschapsminister van Cultuur.

Op de concrete vragen van het geachte lid kan ik het volgende antwoorden.

1. Voor de niet-erkende centra geldt alleszins de Cultuurpactwet; voor de erkende centra, de Cultuurpactwet en het decreet van 16 juli 1973.
2. De normen waaraan de gemeenteraad zich alleszins dient te houden zijn zodus omschreven in de Cultuurpactwet.
3. De Cultuurpactwet voorziet in zijn art. 9 drie mogelijke beheersvormen.
4. Naast de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie is er uiteraard nog de gewone gemeentelijke voogdijoverheid die eveneens op de naleving van de Cultuurpactwet moet toezien.

Vraag nr. 210
van 7 mei 1985
van de heer J. GABRIELS

Bescherming Meander van Heppeneert-Maaseik en omgeving — Stand van zaken en beschermingsprocedure

De meander van Heppeneert is de enige nog intacte Maasbocht in het Limburgse Maasland. Omwille van de botanische- en ornithologische zeldzaamheid van de rest uiterwaarden in de meander van Heppeneert-Maaseik dienen deze dringend als landschap beschermd te worden. De bedoelde gebieden zijn de Sloot, het Zanderbeekdal, de Stadsweert, de Hepperweert, de Kievit met oude meander, de omgeving van Hoeve Damiaan, Elerweert en de omgeving van de Hoeve de Krauw.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Welke gemeenschappelijke gegevens zijn bekend van de bovengenoemde gebieden?
 Welke publikaties zijn er reeds verschenen en welke studies zijn er reeds verricht?
2. Zijn er tot op heden reeds stappen ondernomen om tot bescherming van deze gebieden over te

gaan, hetzij landschappen hetzij gebouwen met hun omgeving?

3. Komen er in deze gebieden in de ondergrond belangrijke kiezelvelden voor en bestaan er aanwijzingen dat men deze gebieden in de toekomst wil ontgraven voor de kiezelwinning?
4. Mag ik van de Minister vernemen op welke termijn deze gebieden — zoals in de aanhef van mijn vraag weergegeven — zullen beschermd worden?

Acht de Minister dit niet prioritair, gezien de unieke waarde van dit gebied?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 7 mei 1985 kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Van de bovengenoemde gebieden werden tot op heden geen wetenschappelijke gegevens overgemaakt aan het Bestuur Monumenten en Landschappen.

Momenteel wordt door het Bestuur Monumenten en Landschappen een globale inventaris gemaakt van alle uiterwaarden langs de Maas.

Voor de meest waardevolle gebieden zullen op basis van deze inventaris beschermingsvoorstellen uitgewerkt worden. Een publikatie betreffende de uiterwaarden gelegen achter het kasteelpark Vilain XIII te Leut (Maasmechelen) wordt voorbereid.

2. Het gebied genaamd „De Sloot” werd bij KB d.d. 18 maart 1974 als landschap beschermd.
3. Deze vraag dient overgemaakt te worden aan de Minister bevoegd voor Natuurlijke rijkdommen.
4. De termijn binnen dewelke de gebieden — zoals in de aanhef van de vraag weergegeven — zullen beschermd worden, is ondermeer afhankelijk van de snelheid waarmee het onderzoek van de elementen die bij een waardeoordeel over deze gebieden een rol kunnen spelen vordert (o.a. historische, natuurwetenschappelijke en esthetische argumenten). De uiterwaarden langs de Maas behoren tot de prioritair te bestuderen gebieden.

Vraag nr. 215
van 10 mei 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Rallywedstrijden te Ieper — Bescherming tegen verwoesting

Ook dit jaar is er een 24 uren van Ieper gepland. Zoals ieder jaar zullen tijdens de weken vóór de wedstrijd nu ook weer helse trainingen plaatsvinden. Er wordt dan geen rekening gehouden met de wegcode, een hels motorgeronk zal weer de rust verstoren. De wegen zijn dan gevaarlijk, trainingen en de eigenlijke wedstrijd verlopen langs en doorheen landbouw- en natuurgebieden.

Mag ik van de Minister vernemen wat hij in het verleden gedaan heeft om deze rallywedstrijd uit de natuurgebieden te houden en indien hiertegen niets werd gedaan wat er dan wel werd ondernomen om deze gebieden te beschermen tegen verwoesting van de autoracers en publiek? Hebben de genomen maatregelen ening positief effect gehad voor het milieu'?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 10 mei 1985 kan ik het geachte lid mededelen dat ik als Gemeenschapsminister voor Cultuur enkel bevoegd ben voor de beschermde landschappen. Ik heb dan ook aan het Bestuur voor Monumenten en Landschappen de opdracht gegeven een aantal beperkende maatregelen op te leggen aan de organisatoren van de Rally van Ieper voor het beschermde gebied van de Kemmelberg. Deze hebben betrekking op het vermijden van beschadigingen van de wegranden bij de huidige doortocht.

Een beheersplan zal samen met de organisatoren van deze wedstrijden voor dit gebied worden opgesteld.

Wat betreft de nieuwe voorstellen tot bescherming van landschappen worden dit soort manifestaties systematisch op de verbodslijst geplaatst.

Al deze maatregelen kunnen uiteraard slechts in de toekomst naar hun invloed op het milieu geëvalueerd worden.

Vraag nr. 216
van 10 mei 1985
van de heer V. ANCIAUX

Kasteel Beaulieu te Machelen — Maatregelen tegen diefstal en vernieling

Sedert uw vraag van 14 mei 1981 werd in het Kasteel Beaulieu te Machelen vier jaar lang ononderbroken geroofd en afgebroken wat nog restte van het waardevol cultureel patrimonium van dit kasteel, sedert vijf jaar eigendom van het Ministerie van Nederlandse Cultuur.

De voorlopige instandhoudingswerken, voltooid in december 1981 en ten bedrage van anderhalf miljoen fr., hebben weinig resultaat gehad. Opnieuw zijn er lekken in het dak, is het kasteel onbewaakt en staan deuren en vensters — of wat er van overblijft — wagenwijd open. Zowel binnenskamers als aan de buitenmuren van het kasteel gaan de vernielingen onverminderd voort. De restauratiekosten van dit kasteel zullen niet geringer worden dan de raming die eertijds werd gemaakt.

Het is onverantwoord dat de bevoegde overheid, die terecht streng optreedt tegen privé-eigenaars die een monument verwaarlozen, zelf het slechte voorbeeld geeft.

Kan de Minister ons laten weten of hij van de hogervermelde feiten op de hoogte is, en welke maatregelen hij voornemens is te treffen om aan deze ergerniswekkende toestand een einde te maken.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 10 mei 1985 kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Ingevolge de Staatshervorming van 1980 werd in de oprichting voorzien van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De afbakening van de bevoegdheden, taken en personeelsformatie van de onderscheiden administratieve diensten binnen dit nieuwe Ministerie hebben slechts na geruime tijd hun beslag gekregen.

Wat de werken aan beschermde monumenten betreft is nog maar pas een overeenkomst tussen de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu — Bestuur Monumenten en Landschappen en de Algemene Technische Diensten — tot stand gekomen.

Ik zal dan ook aan de afdeling Architectuur van het Bestuur Monumenten en Landschappen, bevoegd voor het concept van deze werken, de opdracht geven een restauratiedossier van het Kasteel Beaulieu op te maken en binnen de budgettaire mogelijkheden de uitvoering ervan te verzekeren.

Vraag nr. 217
van 13 mei 1985
van de heer L. VANHORENBEEK

NV. World Productions — Verkiezingspropaganda

Blijkbaar bereiden heelwat publiciteitsfirma's zich voor op het wegpikken van een graantje in het vooruitzicht van de nationale verkiezingen eind 1985.

Blijkens onze informatie ontvingen zo heelwat politici — waaronder ook de meest vooraanstaanden — een brief van de niet officiële zender SIS-Bruxelles waarin zij in hun hoedanigheid van volksvertegenwoordiger of senator aangezet worden 250.000 Brusselse luisteraars te overtuigen van hun kandidatuur. Daarbij wordt een publiciteitstarief gevoegd ten name van World Productions NV. Regie zodat er geen twijfel over kan bestaan dat deze radiozender tegen betaling politieke uitzendingen plant of verzorgt.

Dit is duidelijk in strijd met het Vlaamse decreet ter zake. Maar, het gaat hier blijkbaar over Franstalige edities, die toch duidelijk binnen de wettelijk toegelaten straal door Nederlandstaligen binnen een zelfde tweetalig gebied kunnen beluisterd worden.

Vandaar dat wij van de geachte Gemeenschapsminister zouden willen vernemen :

1. is dit wettelijk toegelaten en zo ja, waarom;
2. zo neen, welke maatregelen werden er getroffen om dit te verhinderen temeer daar de door ons aangeklaagde zender zijn intenties duidelijk kenbaar maakt ;
3. is in voorkomend geval het voeren van publiciteit voor niet toegelaten praktijk ken wettelijk beteugelbaar om verassingen in extremis te voorkomen.

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 3 mei 1985 kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Het uitzenden van verkiezingspropaganda door niet-openbare radio's in het Vlaamse landsgedeelte is in strijd met art. 5 van het decreet van 6 mei 1982 — houdende organisatie en erkenning van de niet-openbare radio's.

Radio SIS-Bruxelles heeft echter nooit een erkenningsaanvraag ingediend bij de Vlaamse Executieve, wellicht wel bij de Franse Executieve. Dit concrete probleem valt dus onder de bevoegdheid van de Franse Executieve.

Ter informatie wil ik er echter aan toevoegen dat bedoelde uitzendingen ook strijdig zijn met het Franse decreet ter zake.

- Art. 8 van het decreet van 8 december 1982 van de Franse Gemeenschap tot bepaling van de erkenningsvoorwaarden van de lokale zenders stelt :

„ Volgende uitzendingen zijn verboden :

- a) ...
 - b) de uitzendingen van publicitaire en commerciële aard;
 - c) de uitzendingen met verkiezingspropaganda ”.
- Art. 13 van hetzelfde decreet luidt:

„ Indien de bepalingen van dit decreet niet in acht genomen worden of ingeval de toegewezen zendtijden niet worden gebruikt, mag de erkenning door de Franse Gemeenschaps-executieve geschorst of ingetrokken worden na een gemotiveerd advies van de Raad voor lokale zenders, uitgebracht met een tweederde meerderheid van de leden en na het horen van één of meerdere verantwoordelijken van de betrokken lokale zenders ”.

Vraag nr. 218
van 17 mei 1985
van de heer D. VERVAET

Kasteel Snoy te Melsbroek — Bescherming kasteel en omgeving

De Melsbroekse werkgroep Leefmilieu en Verkeersveiligheid ijvert sedert september 1983 voor de bescherming van het kasteel Snoy en zijn omliggende tuinen, hagen, dreven, boomgaarden en akkers. De beschermingsprocedure werd ingezet door Monumenten en Landschappen.

Momenteel bestaan er echter plannen om het gebied om te vormen tot een groot recreatieterrein (golfterrein van ± 60 ha). Hierdoor zou het hele gebied zijn huidige, in hoofdzaak landbouwkarakter verliezen.

Kan de geachte Minister mij laten weten wanneer het kasteel Snoy en de omgeving ervan zullen worden beschermd zodat de gaafheid van dit gebied te Melsbroek gewaarborgd blijft ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 17 mei 1985 kan ik het geachte lid melden dat ik voor het kasteel Snoy en omgeving te Steenokkerzeel op 16 januari 1985 een besluit tot voorontwerp van lijst heb ingediend.

Momenteel is het openbaar onderzoek aan de gang, zoals vastgesteld in art. 5, §2 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten. Ik zal niet nalaten een beslissing te treffen, zo gauw dit onderzoek zal beëindigd zijn.

Vraag nr. 220
van 22 mei 1985
van de heer J. VALKENIERS

Aarlen — BRT-ontvangstmogelijkheid

In de buurt van Aarlen, in de provincie Luxemburg, verblijven een duizendtal Vlamingen voor legeraanlegenheden. Nog steeds kunnen ze de BRT-televisie niet ontvangen alhoewel daar al jaren op wordt aangedrongen.

Graag kende ik hiervoor de reden.

Wat kan en zal worden ondernomen om deze toestand zo snel mogelijk te wijzigen?

Antwoord

Antwoordend op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Dat de programma's van de BRT niet in Zuid-Luxemburg kunnen worden ontvangen, is te wijten aan de opbouw van de Belgische zendemetten. Elke gemeenschap bedient immers in principe slechts haar eigen taalgebied, weliswaar met een vrij grote overlapping in het centrum van het land. In het verleden zijn wel plannen gemaakt om de zendemetten zo uit te breiden dat BRT- en RTBF-programma's over het gehele grondgebied ontvangen zouden kunnen worden. Mede wegens de ruime verspreiding van de kabeldistributie hebben deze ontwerpen geleidelijk aan betekenis verloren.

Om de rechtstreekse ontvangst van BRT-programma's in Luxemburg mogelijk te maken zou een BRT-zender moeten worden opgericht in Anlier, naast de bestaande RTBF-zender.

Hiervoor zou de RTBF één van de kanalen die haar werden toegewezen ter beschikking moeten stellen; daarenboven zou een dergelijke verwezenlijking belangrijk ke investeringsuitgaven vergen.

Een tweede mogelijke oplossing zou erin bestaan de BRT-programma's uit te zenden over de kabeldistributienetten in het zuiden van Luxemburg. Volgens de vigerende wetgeving zijn de kabeldistributiemaatschappijen wel verplicht om alle Belgische programma's uit te zenden maar deze verplichting vervalt indien de Regie van Telegrafie en Telefonie erkent dat de rechtstreekse ontvangst van een programma niet mogelijk is.

Zelfs als dit het geval is zou de kabelmaatschappij toch nog de BRT-programma's kunnen uitzenden in-

dien zij bij de Regie van Telegrafie en Telefonie een straalverbinding zou huren om de BRT-programma's aan te voeren.

In de huidige stand van de wetgeving kan het huren van een dergelijke verbinding evenwel niet als een verplichting aan de kabelmaatschappijen worden opgelegd.

Vraag nr. 230
van 31 mei 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Gebied Hellekouter te Overijse — Legalisatie van gevaarlijk en hinderlijk bedrijf

In het Belgische Staatsblad van 5 juni 1984 werd het decreet houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer gepubliceerd.

Te Overijse — in het gebied Hellekouter — wil men een hinderlijk en gevaarlijk bedrijf van eerste categorie, dat zich in een waterwinningsgebied bevindt, door middel van een BPA legaliseren, niettegenstaande het negatief advies en/of verzet van:

1. de Regionale Commissie voor Advies — 1/12/1981;
 2. het Ministerie van Openbare Werken, dienst Groenplan — 14/1/1982 vraagt op 12/2/1982 zelfs het herstel van het terrein in zijn oorspronkelijke toestand;
 3. de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen — 28/1/1982 op 22/2/1982 werd door deze dienst voor deze terreinen een rangschikkingsvoorstel geformuleerd;
 4. de Nationale Maatschappij der Waterleidingen — 25/2/1982 geeft op 26/5/1982 bijkomende waarschuwing;
 5. het Provinciaal Gouvernement van Brabant — 15/2/1982;
 6. het Bestuur van Stedebouw — 26/2/1982-10/5/1982.
1. Kan de Minister mij meedelen wat zijn beleidsvisie inzake het BPA nr. 41 al die tijd is geweest en welke maatregelen hij heeft getroffen of nog zal treffen om al de negatieve adviezen en het verzet van de verschillende overheidsdiensten te doen involgen?
 2. Men wil een bedrijf le klas legaliseren in een waterwinningsgebied niettegenstaande heftig verzet van de watermaatschappij NMDV. Wat is de houding en de beslissing van de Minister van Leefmilieu en Waterbeleid dienaangaande?
 3. Hoe is het te verklaren dat niettegenstaande massaal verzet de aannemer langzaam maar zeker het pleit gaat winnen?

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag moet ik het geachte lid meedelen dat hij een materie behandelt die niet onder mijn bevoegdheid ressorteert.

Het lijkt mij dat ze beter gericht kan worden aan mijn collega's P. Akkermans en J. Lenssens, respectievelijk verantwoordelijk voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu en Waterbeleid.

Vraag nr. 227
van 31 mei 1985
van de heer J. VALKENIERS

BRT — Eigengemaakte TV-films

Graag vernam ik waarom de BRT zo weinig eigengemaakte TV-films uitzendt; het merendeel betreft aangekochte produkties uit de Verenigde Staten, waaruit vaak een andere mentaliteit in ingesteldheid blijkt. Naar mijn mening zijn er in België toch ook goede acteurs en actrices om dergelijke apprecieerbare TV-films te produceren.

Waarom dan onze gelden besteden aan zoveel aangekocht materiaal?

Antwoord

Antwoordend op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen :

1. Eigenlijk is het niet zo dat de BRT weinig zelf gemaakte tv-films uitzendt. Bijlage 1 moge dit bewijzen.
2. De reden waarom er niet nog meer eigen produkties uitgezonden worden, ligt gewoon aan de hoge kostprijs.

De kostprijs van een eigen drama-produktie ligt normaal 10 keer hoger dan de kostprijs van een aangekocht produkt. De prijs voor het huren van een buitenlands programma schommelt van 72.000 fr. tot 180.000 fr. per uur; de prijs voor een eigen drama-produktie bedraagt aan directe kosten alleen van 1.000.000 fr. per uur (Met Voorbedachten Rade) tot 3.000.000 fr. (De Burgemeester van Veurne, Klinkaart, Het Koperen Schip, Daar is een Mens verdronken, Cantate, Tantes).

3. Nochtans produceert de BRT enorm goedkoop. Vergelijkbare programma's kosten bij de RTBF en de Nederlandse omroepen tenminste 2 keer zo veel ; in Duitsland, Groot-Brittannië en Frankrijk tenminste 3 keer zo veel.

Betreft : BRT-TV-films van eigen produktie

1. Voor een goed inzicht hierna de lijst van de uitgezonden BRT-Drama-produkties in de periode september 1984-april 1985 :

- 03/09/84 - „ Met Voorbedachten Rade V ” — „ De Vermiste ” — deel 1
- 10/09/84 - „ Met Voorbedachten Rade V ” — „ De Vermiste ” — deel 2
- 17/09/84 - „ Met Voorbedachten Rade V ” — „ De Vermiste ” — deel 3
- 23/09/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ Klinkaart ”
- 23/09/84 - „ De Collega's ” — „ Het pensioen ” — le aflevering — reeks 1
- 23/09/84 - „ Made in Vlaanderen ” — generiek

- 30/09/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ De Burgemeester van Veurne ” — deel 1
- 30/09/84 - „ De Collega's ” — „ De stoel ” — 4e aflevering — reeks 1
- 07/10/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ De Burgemeester van Veurne ” — deel 2
- 07/10/84 - „ De Collega's ” — „ Het huurhuis ” — 5e aflevering — reeks 1
- 14/10/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ De Burgemeester van Veurne ” — deel 3
- 14/10/84 - „ De Collega's ” — „ De Brief ” — 6e aflevering — reeks 1
- 21/10/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ In Natura ”
- 21/10/84 - „ De Collega's ” — „ De Zoon ” — 7e aflevering — reeks 1
- 28/10/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ Tantes ”
- 28/10/84 - „ De Collega's ” — „ De ideeënbus ” — 8e aflevering — reeks 1
- 04/11/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ De surprise ”
- 04/11/84 - „ De Collega's ” — „ De liefde ” — 9e aflevering — reeks 1
- 11/11/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ De schat ”
- 11/11/84 - „ De Collega's ” — „ De diefstal ” — 10e aflevering — reeks 1
- 18/11/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ De man die niet van gedichten hield ”
- 18/11/84 - „ De Collega's ” — „ De stembriefjes ” — 1 le aflevering — reeks 1
- 25/11/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ Het leven, een bries ”
- 25/11/84 - „ De Collega's ” — „ Het feest ” — 12e aflevering — reeks 1
- 29/11/84 - „ Klaaglied om Agnes ”
- 02/12/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ De zilverste nacht ”
- 02/12/84 - „ De Collega's ” — „ De verhuizing ” — le aflevering — reeks 2
- 09/12/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ De eerste sleutel ”
- 09/12/84 - „ De Collega's ” — „ Alainke ” — 2e aflevering — reeks 2
- 16/12/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ De piramide ”
- 16/12/84 - „ De Collega's ” — „ De examens ” — 3e aflevering — reeks 2
- 23/12/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ Daar is een mens verdronken ” — deel 1
- 23/12/84 - „ De Collega's ” — „ De nieuwe typiste ” — 6e aflevering — reeks 2
- 30/12/84 - „ Made in Vlaanderen ” — „ Daar is een mens verdronken ” — deel 2
- 30/12/84 - „ De Collega's ” — „ De tijdelijken ” — 9e aflevering — reeks 2
- 06/01/85 - „ Made in Vlaanderen ” — „ Daar is een mens verdronken ” — deel 3
- 06/01/85 - „ De Collega's ” — 10e aflevering — reeks 2
- 13/01/85 - „ Made in Vlaanderen ” — „ Wacht tot hij opbelt ”
- 13/01/85 - „ De Collega's ” — „ De groentenwinkel ” — 1 le aflevering — reeks 2
- 20/01/85 - „ Made in Vlaanderen ” — „ Levenslang ”

- 20/01/85 - „ De Collega's ” — „ Plechtige communie ” — 12e aflevering — reeks 2
- 27/01/85 - „ Made in Vlaanderen ” — „ De vluchtafstand ”
- 27/01/85 - „ De Collega's ” — „ De vakantie ” — 13e aflevering — reeks 2
- 03/02/85 - „ Made in Vlaanderen ” — „ Lente ”
- 03/02/85 - „ De Collega's ” — „ De muur ” — 1e aflevering — reeks 3
- 10/02/85 - „ Made in Vlaanderen ” — „ De cantate ”
- 10/02/85 - „ De Collega's ” — „ De beeldende kunst ” — 2e aflevering — reeks 3
- 17/02/85 - „ Made in Vlaanderen ” — „ Het koperen schip ”
- 17/02/85 - „ De Collega's ” — „ De kwis ” — 3e aflevering — reeks 3
- 24/02/85 - „ Made in Vlaanderen ” — „ De gele roos ”
- 24/02/85 - „ De Collega's ” — „ De ruzie ” — 4e aflevering — reeks 3
- 03/03/85 - „ De Collega's ” — „ De computer ” — 6e aflevering — reeks 3
- 10/03/85 - „ De Collega's ” — „ De reddingsoperatie ” — 7e aflevering — reeks 3
- 17/03/85 - „ De Collega's ” — „ De robotfoto ” — 8e aflevering — reeks 3
- 24/03/85 - „ De Collega's ” — „ Het dossier ” — 9e aflevering — reeks 3
- 31/03/85 - „ De Collega's ” — „ De tijdelijke ” — 10e aflevering — reeks 3
- 07/04/85 - „ De Collega's ” — „ Een man te veel ” — 1e aflevering — reeks 3
- 14/04/85 - „ De Collega's ” — „ De kantoortuin ” — 12e aflevering — reeks 3

M. GALLE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 46
van 29 maart 1985
van de heer G. BEERDEN

Privé- en openbare slachthuizen — Overzicht steunverlening, criteria en aantal toekenningen

Mag ik vernemen, voor de jaren 80-81-82-83-84-85:

- hoeveel steun, en onder welke vorm deze verleend werd aan respectievelijk de privé- en openbare slachthuizen?
- Hoe de verdeling was per provincie?
- Onder welke voorwaarden en voor welke objecten toelagen werden gegeven?
- Hoeveel aanvragen zijn toegekomen en hoeveel er werden goedgekeurd, per provincie?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid.

Antwoord

Gevolggevend aan vraag nr. 46 van 29 maart 1985 heb ik de eer het geachte lid het volgende ter kennis te brengen.

1. Mijn administratie kan alleen de gegevens ter beschikking stellen die betrekking hebben op de subsidiëring van openbare slachthuizen daar de aanvragen worden behandeld steunend op het koninklijk besluit van 23 juli 1981 (ter vervanging van het Regentbesluit van 2 juli 1949 gewijzigd bij koninklijk besluit van 22 oktober 1959), die o.a. de betoelaging voor het bouwen, verbouwen en de uitbreiding van slachthuizen, daarin begrepen de technische installaties regelt, vermeldt dat de werken dienen uitgevoerd op initiatief van ondergeschikte besturen of ermee gelijkgestelde rechtspersonen.

De steun die werd verleend aan openbare slachthuizen bedroeg voor 1980: 6.765.000 F, 1981: 103.895.000 F, 1982: 29.889.000 F, 1983: 703.000 F, 1984: 25.763.964 F, 1985: 1 199 210 F. Deze werd toegekend onder de vorm van een subsidiëringpercentage van 60% op de kostprijs der werken.

2. Hieronder vindt u een overzicht in tabelvorm van de betoelaagde werken van 1980 tot 1985 per jaar, per provincie, per slachthuis, per project en met het vastgelegde bedrag.

Jaar	Provincie	Slachthuis	Project	Bedrag
1980	Antwerpen	Antwerpen	Bouwen riolen (fase 2 : afvalwaterzuiveringsinrichting)	4.291.000
			Aanpassingswerken	2.474.000
1981	West-Vlaanderen	Brugge	Slachtlijnen : technische uitrusting	12.309.000
			Stoominrichting	1.962.000
			Elektriciteitsinstallatie	1.755.000
			Afvalwaterzuivering	10.787.000
			Bouwwerken	5.480.000
			Labo-uitrusting	426.000
			Nieuwe slachtlijn	70.973.000
Oost-Vlaanderen	Lokeren	Isolatiewerken : bij komende schijf	203.000	
Limburg	Genk			

Jaar	Provincie	Slachthuis	Project	Bedrag
1982	West-Vlaanderen	Brugge	Slachtlijnen: verr. 1 & 2	3.691.000
			Afvalwaterzuivering : verr. 1	682.000
	Oost-Vlaanderen	Gent Lokeren	Bowwerken: verr. 1	259.000
			verr. 2 en 3	720.000
1983	West-Vlaanderen	Brugge	Voorzuiveringsinstallatie afvalwater	5.825.000
			Nieuwe slachtlijn : meerwerken Koelinstallaties	4.741.000 13.971.000
1984	Antwerpen	Geel	Elektrische installatie : afrekening	703.000
1984	West-Vlaanderen	Brugge	Runder- en varkensslachtlijn	7.315.217
			Leveren en plaatsen van 21 koelschuifdeuren	1.047.709
	Oost-Vlaanderen	Gent St. Ni klaas Lokeren	Leveren en plaatsen van electrostimulatiestoel op runderslachtlijn	2 12.566
			Digitaal meetstation op varkensslachtlijn	1.883.550
			Leveren elektriciteitsmateriaal, plaatsen in eigen regie	533.799
			Slachtlijnen : verr. 3	2.049.000
			verr. 4	1.092.000
			verr. 5	836.000
			Afrekening	658.000
			Stoominrichting : verr. 1	260.000
			verr. 2	149.000
			Bouwwerken : afrekening	372.000
			Bouwen koelcel voor dieren	446.000
			Renovatie koelinstallaties	2.002.000
Vernieuwen rioleringsstelsel	2.407.243			
Nieuwe slachtlijn : afrekening	3.447.000			
Liggende ontbloeding varkensslachtlijn	1.052.880			
1985	Antwerpen	Geel	Leveren roestvrij staal van een scheidingswand op de varkensslachtvloer en buitendeuren, plaatsen in eigen regie	577.156
			Leveren muurtegels, plaatsen in eigen regie	382.054
			plaatsen van kunststoframen	240.000

3. en 4. De aanvragen tot betoelaging dienden te ressorteren onder het bouwen, het verbouwen en de uitbreiding van slachthuizen, daarin begrepen de technische installaties. Als dusdanig werden alle binnengekomen aanvragen behandeld en uiteindelijk goedgekeurd zonder dat een onderverdeling per provincie werd gemaakt.

Vraag nr. 60
van 20 mei 1985
van de heer G. CARDOEN

Gemeentelijk werkliedenpersoneel — Compensatieverlof

Voor de bestrijding van sneeuw en ijzel zetten de gemeentebesturen hun werkliedenpersoneel in en het kan niet anders dat dergelijke werkzaamheden veelal dienen verricht buiten de normale diensturen of m.a.w. bij buitengewone prestaties.

Bij het Bestuur van de Wegen Vlaams-Brabant worden deze buitengewone prestaties door toepassing van een bepaald coëfficiënt gecompenseerd door extra-verlof. Ook bij andere staatsdiensten is dat een gebruikelijke formule.

De provinciale diensten van Brabant weigeren uw verzoek aan het werkliedenpersoneel van de gemeenten dezelfde maatregelen te laten gelden.

Kan de geachte Minister mij een antwoord geven op de volgende vragen?

1. Welk de redenen van zijn verzet zijn?
2. Waarom hij aan deze verdienstelijke personeelsleden compensatieverlof weigert?

3. Op welke wijze voorziet hij een regeling, als men weet dat vele gemeentebesturen niet over voldoende financiële middelen beschikken?

4. Kan desgevallend geen bijkomend krediet voor dat soort van werken verleend worden?

Antwoord

De compensatie van door het provincie- en gemeentepersoneel geleverde buitengewone prestaties wordt geregeld door het koninklijk besluit van 12 februari 1963. Krachtens dit besluit mag voor de hierin gespecificeerde buitengewone prestaties een geldelijke vergoeding worden verleend. Extra-verlof kan op grond van dit besluit niet worden toegekend.

In dit verband kan worden verwezen naar het koninklijk besluit van 17 november 1976 tot vaststelling van de grens van de algemene bepalingen betreffende de toekenning van een toelage voor gevaarlijk, ongezond of hinderlijk werk aan sommige personeelsleden van de provincies en de gemeenten.

Uit het antwoord dat door de heer Minister van Binnenlandse Zaken gegeven werd op de parlementaire vraag nr. 203 dd. 2 juni 1983 van de heer Volksvertegenwoordiger Kelchtermans, kan opgemaakt wor-

den dat waar dit koninklijk besluit van 17 november 1976 bepaalt dat een vergoeding kan worden verleend voor het in dit besluit vermelde werk, er geen extra-verlof kan worden toegekend voor ditzelfde werk.

Op grond van dit antwoord moet vastgesteld worden dat ook geen extra-verlof kan toegekend worden wegens buitengewone prestaties.

Het geachte lid kan aan de heer Minister van Binnenlandse Zaken in overweging geven de bestaande reglementering te-wijzigen in die zin dat aan de gemeente ruimte zou gelaten worden om buitengewone prestaties te vergoeden door het verlenen van een compensatieverlof.

Vraag nr. 61
van 22 mei 1985
van mevrouw J. DE LOORE-RAEYMAEKERS

Huwelijksplechtigheden — Retributie

Mag ik van de geachte Minister verduidelijkingen ontvangen betreffende de volgende punten?

1. Wat verstaat hij onder: „ de daartoe normaal vastgestelde uren ” in het antwoord op mijn vraag nr. 39 dd. 27 februari 1985 (Bulletin nr. 11 van 19 maart 1985 blz. 461)? (Bijlage 1).
2. Indien een retributie ter zake gerechtvaardigd is, mag ze dan ingevoerd worden (zie hierboven geciteerde antwoord) of moet ze ingesteld worden (zie het antwoord op vraag nr. 56 dd. 22 maart 1984 van de heer J. Gabriels in het Bulletin nr. 13 van 24 april 1984, blz. 456)? (Bijlage 2).
3. Mag een eventueel, op grond van het uur der huwelijksvoltrekking, ingevoerde retributie variëren naargelang het latere tijdstip van de dag, waarop de plechtigheid haar beslag krijgt, buiten de daartoe normaal vastgestelde uren?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid volgende gegevens mededelen.

Het vaststellen van de normale uren waarop ten overstaan van de ambtenaar van de Burgelijke Stand de huwelijken worden afgesloten, is de bevoegdheid van het gemeentebestuur. Het behoort tot de gemeentelijke autonomie ter zake regeland op te treden.

Slechts wanneer de huwelijksluiting op verzoek van de trouwende partij gebeurt buiten deze reglementair vastgestelde uren, of wanneer de gemeente voor de ceremonie diensten verstrekt waartoe zij volgens de wet niet verplicht is, mag een retributie worden geheven. Het afsluiten van huwelijken is immers een verplichte taak van de gemeente en moet in principe kosteloos geschieden. Slechts wanneer de trouwende partij naar eigen wens gebruik maakt van bijkomende dienstverstrekkingen is een retributie toegelaten.

Het vaststellen van het bedrag van de retributie die in voorkomend geval wordt gevraagd, behoort tot de bevoegdheid van de verordenende overheid, in casu de gemeenteraad. Niets verzet er zich tegen dat, op

basis van objectieve criteria, variabele tarieven worden gevraagd naargelang van de bijkomende dienstverstrekking, waarvan de trouwende partij gebruik wenst te maken.

De gemeenten zijn in principe vrij al dan niet een dergelijke retributie te heffen. Zoals ik in mijn omzendbrieven meermaals heb gesteld, acht ik het aangewezen dat in voorkomend geval een billijke vergoeding wordt gevraagd, die zoveel mogelijk de werkingskosten dekt.

R. STEYAERT
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZIN EN WELZIJNSZORG

Vraag nr. 44
van 25 april 1985
van de heer J. CAUDRON

Rijksfonds voor de Sociale Reclassering van Minder-Validen — Gevolgen saneringspolitiek

Door de huidige saneringspolitiek houdt het Rijksfonds voor de Sociale Reclassering van Minder-Validen niet alleen op te bestaan, maar is er evenmin enige duidelijkheid hoe het nu verder moet met de toekomst van de Belgische revalidatiecentra.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen :

1. Worden in het huidig enveloppesysteem de bedragen, die vroeger door het Ministerie van Arbeid en Tewerkstelling werden betaald, niet meer uitgekeerd?
2. Wordt de ligdagprijs evenmin aangepast?
3. Wordt qua remgeld als qua ligdagprijs de huidige psychiatrie benadeeld?
4. Waarom worden de vergoedingen voor individuele prestaties stopgezet?

Antwoord

Vooreerst wens ik er de aandacht op te vestigen dat er een duidelijk onderscheid dient gemaakt tussen enerzijds de wet van 28 december 1984 tot afschaffing of herstructurering van sommige instellingen van openbaar nut en anderzijds wat het geachte lid als saneringsmaatregelen bestempelt.

De voornoemde wet van 28 december 1984 voorziet wel de afschaffing van o.m. het Rijksfonds voor de Sociale Reclassering van de Minder-Validen, evenals de overdracht van zijn taken, maar overeenkomstig artikel 20 zal deze wet maar in voege treden op de datum die de Koning, bij een in de Ministerraad overlegd besluit, bepaalt.

De bevoegdheid over en de zorg voor de revalidatiecentra zal dus evenals andere materies die het voorwerp uitmaken van de overdracht van de taken van het Rijksfonds, moeten geregeld worden conform artikelen 2, 4 en 5 van voornoemde wet en o.m. na advies van de Executieven.

Daar het geachte lid in zijn vragen gewag maakt van een enveloppesysteem, de ligdagprijs en de psychi-

rie, vermoed ik dat hij de bepaling van artikel 2 in het ministerieel besluit van 19 juni 1984 tot wijziging van het ministerieel besluit van 27 september 1977 houdende vaststelling van de nomenclatuur en de betrekkelijke waarde der verstrekkingen voor functionele revalidatie, bedoelt, waarbij gesteld wordt, dat de verstrekkingen verricht in:

de centra of diensten ingericht volgens de ziekenhuisnormen die van toepassing zijn op de diensten neuropsychiatrie voor de observatie en de behandeling of op de diensten neuropsychiatrie voor behandeling;

de centra of diensten ingericht volgens de ziekenhuisnormen die van toepassing zijn op de diensten neuropsychiatrie voor kinderen, geen aanleiding meer geven tot vergoeding vanwege het Rijksfonds.

De problematiek van de opvang van deze kosten in de lidgrijp behoort momenteel tot de bevoegdheid van de Minister van Sociale Zaken.

Zo verover mij bekend is er noch in de besluiten die de Minister van Tewerkstelling en Arbeid heeft genomen als voogdijminister voor genoemd Rijksfonds noch in de voornoemde wet van 28 december 1984 sprake van een algemene stopzetting van vergoeding voor individuele prestaties. Het antwoord op vraag 10 behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Tewerkstelling en Arbeid die maatregelen heeft genomen ter beveiliging van het financieel evenwicht van het Rijksfonds.

Vraag nr. 45
van 26 april 1985
aan de heer R. DECLERCQ

penitentiaire en post-penitentiaire hulpverlening — verleg met Minister van Justitie

De staatsvorming van 1980 heeft de penitentiaire en post-penitentiaire hulpverlening ondergebracht in de gemeenschapsministerie.

Op 22 juni 1984 heeft u, met betrekking tot bovengenoemde materie, een concreet voorstel tot overeenkomst met de Minister van Justitie gedaan.

1. Hoe ver staan de onderhandelingen tussen uw departement en Justitie inzake de penitentiaire en post-penitentiaire hulpverlening?

2. Waaruit bestond uw voorstel aan de Minister van Justitie? Graag een uitvoerig en gespecificeerd antwoord.

Antwoord

1. Ik heb de eer het geachte lid het volgende ter kennis te brengen:

Op het voorstel tot overeenkomst ter uitvoering van artikel 5, § 1, II, 7° van de bijzondere wet van 8 augustus tot hervorming der instellingen aan de Minister van Justitie kwam tot op heden geen antwoord.

Het voorstel aan de Minister van Justitie bakende de bevoegdheid af betreffende het Ministerie van

de Vlaamse Gemeenschap en het Ministerie van Justitie inzake penitentiaire en post-penitentiaire sociale hulpverlening.

Op grond van artikel 5, § 1, I, 7° behoren volgende materies tot de bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap:

1° hulp en bijstand aan personen die door een rechterlijke beslissing of door een door een rechter aan wettelijkheidsnormen te toetsen beslissing, voorlopig van hun vrijheid worden beroofd in een strafinrichting of een daarmee gelijk te stellen inrichting van het Rijk, zoals: voorlopig gehechten, burgers zowel als militairen (W. 20 april 1874 en W. 20 juli 1814); in observatie gestelde verdachten (art. 1 W. 1 juli 1964); minderjarigen die in een huis van arrest worden bewaard (art. 53 W. 8 april 1965).

2° hulp en bijstand aan personen die op grond van een definitief geworden rechterlijke beslissing van hun vrijheid worden beroofd in een strafinrichting of een daarmee gelijk te stellen inrichting van het Rijk, zoals: definitief veroordeelden; geïnterneerden; opgesloten ter beschikking van de regering gestelde landlopers en bedelaars (W. 27 november 1891); opgesloten ter beschikking van de regering gestelde recidivisten en gewoontemisdadigers (W. 1 juli 1964).

3° hulp en bijstand aan de sub 1° en 2° vernoemde categorieën van personen, na hun voorwaardelijke, voorlopige of definitieve invrijheidstelling.

4° hulp en bijstand aan gezinnen en naastbestaanden van de sub 1°, 2° en 3° vernoemde categorieën van personen.

5° voorbereiding van de reclassering van bij het strafeinde of van bij het einde van de maatregel in vrijheid te stellen gedetineerden.

Op grond van artikel 5, § 1, II, 7° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 behoren de volgende materies tot de bevoegdheid van het Ministerie van Justitie:

1° toezicht en begeleiding van voorwaardelijk invrijheidgestelden (art. 7, K.B. 17 januari 1921 houdende de middelen ter uitvoering van de wet van 31 mei 1888).

2° toezicht en begeleiding van de voorlopig invrijheidgestelden.

3° toezicht en begeleiding van de vervroegd in vrijheid gestelde ter beschikking van de regering gestelde landlopers, bedelaars en souteurs (W. 27 november 1891).

4° toezicht en begeleiding van de vervroegd in vrijheid gestelde ter beschikking van de regering gestelde recidivisten en gewoontemisdadigers (art. 22 en 23 W. 1 juli 1964).

5° toezicht en begeleiding van probanten (W. 29 juni 1964).

6° rapportering aan de gerechtelijke overheden en de bevoegde nationale administratieve overhe-

den, voorzover deze rapportering betrekking heeft op het toezicht en de begeleiding in het kader van de uitvoering van een strafrechtelijke beslissing.

3. De erkenning en subsidiëring van de private hulpverlenings- en reclasseringsorganismen die taken vervullen die tot de bevoegdheid behoren van de Vlaamse Gemeenschap gebeurt door dat Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap; daaruit volgt dat de erkenning en subsidiëring van private hulpverlenings- en reclasseringsorganismen die taken vervullen die tot de bevoegdheid behoren van het Ministerie van Justitie niet door de Vlaamse Gemeenschap, maar door het Ministerie van Justitie zou moeten gebeuren.
4. De gemandateerde ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de aangestelden van erkende privé-organismen ontvangen via de Vlaamse Gemeenschap van de Minister van Justitie een bezoektolating, die hen toegang verleent tot de gevangenissen, strafinrichtingen en penitentiaire schoolcentra. Ze mogen op de griffie het dossier inkijken en voor zover hun beroepsgeheim het toelaat samenwerken met de Sociale Dienst van het Bestuur der Strafinrichtingen.
5. Er wordt een interdepartementele overlegcommissie opgericht, bestaande uit zeven leden, waarvan drie leden benoemd worden door de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnzorg en drie leden door de Minister van Justitie. De voorzitter wordt benoemd in onderling overleg door beide ministers. Deze commissie wordt bijeengeroepen op verzoek van één van de leden en heeft als taak het voorkomen en oplossen van samenwerkingsproblemen die voortvloeien uit de bevoegdheids-overdracht ingevolge artikel 5, § 1, II, 7° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Ze stellen een gedragscode op voor de gemandateerden van de Vlaamse Gemeenschap en leggen die tergoedkeuring voor aan beide Ministers. Ten slotte stellen ze een protocol op over de concrete modaliteiten voor de aanwezigheid van gemandateerden van de Vlaamse Gemeenschap in de penitentiaire inrichtingen.

Vraag nr. 46
van 26 april 1985
van de heer J. GABRIELS

Leden Vlaamse deelregering — Informatieve functie

Informatie en openbaarheid zijn twee elementaire begrippen die te maken hebben met een vorm van behoorlijk bestuur. Op gemeentelijk vlak zijn er de laatste jaren talrijke initiatieven genomen om op dit terrein het beleid en de werking van het bestuur dicht bij de bevolking te brengen.

Informatie kan daarbij uitgelegd worden als een actief recht dat het bestuur bewust hanteert of als een passief recht waar de burger gebruik van kan maken.

Openbaarheid is een essentieel onderdeel om informatie te bekomen die van belang is bij het beoordelen van projecten die te maken hebben met de directe leefomgeving van de burger in al zijn aspecten.

Het is algemeen bekend dat ambtenaren, vaak in opdracht van de Minister, op dit terrein de grootste terughoudendheid in acht nemen en de burger vaak op zijn nieuwsgierigheid laten.

Graag had ik van de Minister vernomen:

1. waaruit bestaan de huidige kanalen binnen uw departement die te maken hebben met het verstrekken van informatie aan de bevolking? Mag ik hiervan een overzicht, hetzij van de verschillende diensten van uw departement?
2. Hoeveel geld en manskracht wordt jaarlijks ingeschakeld in het verstrekken van informatie aan de burger?
3. Zijn er binnen uw kabinet of binnen de administratie ambtenaren die speciaal opgeleid zijn om de functie van informatieambtenaar te vervullen?
4. Welke onderdelen en elementen van uw beleid zijn openbaar voor de bevolking en op welke wijze wordt dit naar de bevolking kenbaar gemaakt?
5. Welke wetgevende initiatieven heeft u sinds 1981 ondernomen om deze openbaarheid in concreto te realiseren?
6. Welke richtlijnen zijn van toepassing bij uw diensten op het vlak van openbaarheid van bestuur en inspraak van de bevolking?

NB. : Deze vraag werd gesteld aan alle Vlaamse Gemeenschapsministers.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te verwijzen naar het antwoord van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve op dezelfde vraag.

Vraag nr. 47
van 7 mei 1985
van de heer W. PEETERS

Toepassing K.B. nr. 244 van 31.12.1983 door OCMW-rusthuizen — Aanwending kleine spaargelden ter voldoening onderhoudsplicht

De OCMW's hebben het recht en zelfs de wettelijke plicht (art. 97 ev. van de organieke wet op de OCMW's van 8 juli 1976 en KB nr. 244 van 31 december 1983) om de „kosten van de maatschappelijke dienstverlening” te verhalen op de begunstigen van deze dienstverlening, rekening houdend met de inkomsten van de betrokkene, en op de onderhoudsplichtigen van de begunstigde tot beloop van het bedrag waartoe zij gehouden zijn voor de verstrekte hulp.

In hoeverre kunnen kleine spaargelden van de begunstigde, hooguit voldoende om te voorzien in de eigen begrafeniskosten, daarvoor in aanmerking worden genomen?

In hoeverre heeft een OCMW bij plaatsing van deze bejaarde in een rusthuis van een OCMW van een andere gemeente, het recht om zijn wettelijk verplicht-

te tussenkomst in de kosten van maatschappelijke dienstverlening door dit andere OCMW ten gunste van deze bejaarde, tot het beloop van deze spaargelden te weigeren?

Antwoord

In antwoord op bovenvermelde vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn in principe autonoom het gedeelte vaststelt waarvoor de begunstigde zelf dient tussen te komen in de kosten van de maatschappelijke dienstverlening, hierbij rekening houdend met zijn mogelijkheden.

Om redenen van billijkheid kan van deze tussenkomst worden afgezien. Hierbij beoordeelt het centrum volkomen soeverein de concrete feiten en redenen waarop deze afwijking kan gesteund worden.

Bijgevolg behoort het tot de bevoegdheid van het betrokken OCMW-bestuur om in elk concreet geval te oordelen in hoeverre zgn. „kleine spaargelden” in aanmerking worden genomen bij het vaststellen van het bedrag en de modaliteiten van zijn tussenkomst.

Vraag nr. 48
van 7 mei 1985
van de heer W. PEETERS

Minder-validen — Medisch onderzoek

De geneesheren die aangesteld zijn voor het medisch onderzoek van de minder-validen die een aanvraag hebben gericht om vrijstelling van radio- en TV-taks weigeren sedert enkele tijd nog dit onderzoek ten huize van de betrokkene te gaan verrichten, ook als deze minder-valide niet in staat is zich te verplaatsen zonder hulp van derden.

De verplaatsing van deze minder-validen naar het controleonderzoek zou dan met de ziekenwagen hoeven te geschieden.

De kosten van een dergelijke verplaatsing zijn niet in verhouding tot het aangevraagde financieel voordeel van vrijstelling van kijk- en luistergeld.

Mag ik de Minister vragen:

1. is het juist dat de betrokken controlerende geneesheren voortaan het onderzoek ten huize van de betrokkene, die zich niet kan verplaatsen kunnen weigeren?
2. Zal de Minister desgevallend de nodige maatregelen treffen om aan deze, zowel medisch-sociaal, menselijk als financieel onverantwoorde toestand zo spoedig mogelijk te verhelpen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de behandelde problematiek tot de bevoegdheid behoort van de Staatssecretaris van Verkeerswezen en Posten, Telegrafie en Telefonie.

Vraag nr. 49
van 9 mei 1985
van de heer R. DECLERCQ

Post-penitentiaire hulpverlening — Verhoging financiële middelen

De post-penitentiaire hulpverlening moet het rooien met weinig financiële middelen, gelukkig meestal met grote inzet van de post-penitentiaire hulpverleners.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Zullen er in de toekomst specifieke maatregelen worden genomen om een betere coördinatie tot stand te brengen inzake de post-penitentiaire hulpverlening voor ex-geïnterneerden?
2. Zullen de gebrekkige financiële middelen die de Vereniging der Vlaamse Onthaalhuizen vzw momenteel heeft verhoogd worden?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de penitentiaire en post-penitentiaire hulpverlening in de Vlaamse Gemeenschap tot hiertoe gesubsidieerd wordt op basis van twee koninklijke besluiten.

1. Het koninklijk besluit van 7 juli 1970 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder reclasseringsinstellingen voor volwassen delinquenten en sociaal gehandicapten en instellingen voor morele steunverlening aan delinquenten en gehandicapten voor Rijkstoelagen in aanmerking komen.
2. Het koninklijk besluit van 12 november 1970 tot vaststelling van de voorwaarden inzake toelagen aan opvanginrichtingen voor volwassen delinquenten en sociaal gehandicapten.

Ik heb opdracht gegeven aan een werkgroep, op het niveau van de administratie en samengesteld uit diverse deskundigen, om de basisprincipes voor te bereiden voor een nieuwe reglementering binnen het kader van de bevoegdheden en de verantwoordelijkheid van de gemeenschappen, zoals bepaald in artikel 6, § 1, II, 7° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

De voorstellen van deze werkgroep worden op dit ogenblik door mijn kabinet onderzocht en ik hoop hieruit binnenkort de nodige conclusies te kunnen trekken voor een kwalitatieve verbetering van deze hulpverleningsvorm.

Ondertussen werd een herstructurering doorgevoerd in de administratie die moet bijdragen tot een betere coördinatie en dienstverlening t.a.v. deze sector.

Wat de interesse betreft van het geachte lid voor de Vereniging der Vlaamse Onthaalhuizen, die zich als koepelorganisatie onderscheidt van de voorzieningen die als onthaalhuis in deze sector actief zijn, meen ik te mogen stellen dat verhoudingsgewijze de subsidiëring voldoende is en dat een stijging van de toelage niet moet overwogen worden.

Vraag nr. 50
van 13 mei 1985
van de heer W. PEETERS

Bejaardentehuizen — Toelatingscriteria en voorrangsbepalingen

Het bejaardentehuis heeft de laatste decennia een hele opgang gekend. In 1966 werd de basiswetgeving op de rustoorden van kracht. Ze werd de daarop volgende jaren uitgewerkt, aangepast en van subsidiëringsmodaliteiten voorzien.

In 1976 werd de organieke wet op de OCMW's van kracht. Volmachtsbesluiten hebben sedert 1982 het beleid inzake intramurale opvang van bejaarden verder pogen om te buigen in de richting van meer rust- en verzorgingsbedden.

Hoe dan ook is echter in nagenoeg alle regio's de capaciteit van de bejaardentehuizen volledig benut of overtreft zelfs meestal de vraag veruit het aanbod. Zodoende moeten de meeste tehuizen met een wachtlijst werken

Hierbij worden meestal toelatingscriteria en voorrangsbepalingen uitgestippeld. Bij de bevraging naar de toelatingsvoorwaarden en voorrangsbepalingen bij tehuizen met een wachtlijst kwam een duidelijk verschil naar voor tussen de private en de openbare tehuizen.

Bij de meeste tehuizen is de volgorde van inschrijving op de wachtlijst hiervoor bepalend.

Dat is ook het geval bij enkele OCMW-tehuizen, maar hier blijkt bij heel wat tehuizen het „ sociaal onderzoek ” of de „ voorrang aan uitzonderlijke gevallen ” te primeren. Deze opstelling kan de uiting zijn van een beleid om de meest zorgenbehoevenden het eerst op te nemen. Uit de bevraging bleek echter dat „ uitzonderlijke gevallen ” zeker niet duidelijk omschreven worden.

In de praktijk leidt dit dikwijls tot een subjectieve en favoritistische voorrangbehandeling.

Verder wordt er om begrijpelijke redenen door verschillende private- en OCMW-rusthuizen voorrang verleend aan de mensen uit de eigen gemeente. Dikwijls rijst hierbij een probleem voor deze mensen die zich in hun eigen regio niet kunnen beroepen op de aangepaste voorzieningen of voor die hulpbehoevende bejaarden die, omwille van sociale of familiale redenen, in een bepaalde gemeente wensen opgenomen te worden.

Aangezien deze ter zake toe te passen toelatingscriteria en voorrangsbepalingen is er in de wetgeving geen enkele duidelijkheid.

Kan de Gemeenschapsminister mij toelichten?

1. Welke zijn de wettelijke bepalingen inzake de toe te passen toelatingscriteria voor bejaardentehuizen? Gelden die op dezelfde wijze voor private en openbare bejaardentehuizen?
2. Welke zijn de wettelijke bepalingen inzake de geldende voorrangsbepalingen voor de opname van

bejaarden in bejaardentehuizen. Zijn ook deze dezelfde voor private en openbare rusthuizen?

3. Op welke wijze dient de norm „ die de gemeente bewonen ” te worden geïnterpreteerd en wettelijk te worden vastgesteld. Is deze norm op zichzelf niet in tegenspraak met de artikels 1657 en 58 van de organieke wet op de OCMW's?

Antwoord

Het geachte lid gelieve hierna het antwoord te vinden op de door hem gestelde vragen.

1. Er bestaan geen wettelijke bepalingen inzake de toe te passen toelatingscriteria voor bejaardentehuizen.

In principe worden deze criteria vrij door de beheerders van deze inrichtingen zelf bepaald.

Door middel van omzendbrieven of naar aanleiding van inspecties werd evenwel hun aandacht al herhaaldelijk gevestigd op de noodzaak bij voorrang zorgenbehoevende bejaarden op te nemen.

2. Luidens de bepalingen van het koninklijk besluit van 2 mei 1972 tot vaststelling van bijzondere voorwaarden voor het verlenen van toelagen voor het bouwen of verbouwen van rustoorden voor bejaarden moet het aanvragend organisme dat een toelage wenst te bekomen:

— bewijzen dat zijn inrichting zodanig zal zijn aangepast en uitgerust dat ze aan de eisen voldoet om bejaarden op te nemen die moeten worden geholpen bij het verrichten van de essentiële handelingen van het leven en/of op wie bijzonder toezicht moet worden gehouden; hij moet er zich ook toe verbinden de voorkeur te geven aan personen uit voormelde categorieën ;

— zich bovendien verbinden om het maatschappelijk karakter van zijn inrichting te handhaven :

- a. gaat het om een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, dan zal het bij voorrang bejaarden opnemen die niet over voldoende geldmiddelen beschikken om zelf de volledige prijs van het pensioen te betalen ;
 - b. gaat het om enige andere instelling dan een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn dan mag ze geen personen weigeren omdat zij niet over voldoende geldmiddelen beschikken om de volledige onderhoudskosten te betalen wanneer de opname van die personen is gewaarborgd door een verbintenis aangegaan door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.
3. Aangezien „ de gemeente bewonen ” geen wettelijke norm is om in een rustoord te worden opgenomen, is deze vraag zonder voorwerp.

P. AKKERMANS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN RUIMTE-
LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN
NATUURBEHOUD

Vraag nr. 136
van 20 mei 1985
van de heer G. CARDOEN

Domein Ter Rijst te Pepingen-Heikruis — Overdrachtprocedure

Naar ik verneem zou het Domein Ter Rijst te Pepingen-Heikruis overgedragen worden aan het Vlaamse Gewest.

Ongetwijfeld een goede zaak voor het Pajottenland en deze landelijke streek.

Kan de geachte Minister mij mededelen of de mij verstrekte informatie juist is?

Hoever staat het met de overdracht?

Is nu reeds gekend welke bestemming dit natuurdo-
mein te Heikruis zou krijgen?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid mededelen dat dit domein nog geen eigendom is van de Vlaamse Gemeenschap.

De overdracht van het Ministerie van Openbare Werken naar het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap moet nog gebeuren.

Het domein Ter Rijst heeft in het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse de bestemming deels als bosgebied deels als landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Vraag nr. 137
van 21 mei 1985
van de heer H. SUYKERBUYK

Para-agrarische bedrijven — Artikel 11 van het KB van 28.12.1972

Het arrest van de Raad van State n° 20249, Perdaen stelt de notie „leefbaar bedrijf” die dikwijls wordt aangewend als argument om een landbouwbedrijf, annex woongelegenheden in een landbouwzone toe te laten, kadert in de stedenbouwwet, die niet de bedoeling heeft een economische ordening noch enige economische controle in te richten.

Als dit zo is, lijkt het mij onjuist als voorwaarde te stellen dat diegene, die een landbouwconstructie in een landbouwzone wil oprichten, dit alleen kan als hij daarvan zijn hoofdberoep maakt.

Kan de Minister het daarmee eens zijn, zoniet me inlichten of hij het met de inhoud van het arrest Perdaen 'niet eens is, of nog hoe een andere, dan de u voorgelegde uitlegging verenigbaar is met bedoelde arrest.

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik

het geachte lid mededelen dat het standpunt dat hij uiteenzet in zijn vraag m.i. in overeenstemming is met de visie die de Raad van State ontwikkelt in het arrest Perdaen.

Aan AROL werd trouwens gevraagd een voorstel van toelichting bij de bepalingen van art. 11 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen uit te werken, rekening houdend met de uitspraak van de Raad van State.

Vraag nr. 138
van 21 mei 1985
van de heer J. VALKENIERS

Bouwvergunning — Overdraagbaarheid

Kan de Minister mij volgende verduidelijkingen bezorgen. Is een bouwvergunning overdraagbaar? Dit wil zeggen is het in overeenstemming met de wet, als iemand begint te bouwen met een bouwvergunning die door een andere persoon is aangevraagd voor hetzelfde stuk grond.

In 't bijzonder interesseert mij deze problematiek als de aanvrager een landbouwer is, die een vergunning verkrijgt voor een stuk grond gelegen in een landbouwzone, terwijl de uiteindelijke bouwer geen landbouwer is.

Indien dit mogelijk zou zijn, geeft het feit dat deze landbouwgrond aldus tot bouwgrond wordt, geen aanleiding tot een herwaardering van de andere in de buurt liggende landbouwgrond?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De bouwvergunning wordt afgegeven met betrekking tot werken en handelingen. De vergunning is derhalve verbonden aan de werken en handelingen; ze is niet persoons- maar wel zaakgebonden.

De vergunning volgt de zaak.

Wordt de zaak overgedragen dan wordt de vergunning mee overgedragen. Het tegenovergestelde is ook waar.

Een overtredingsdossier volgt de onwettig uitgevoerde werken en handelingen. Het probleem dat het geachte lid signaleert is niet essentieel verbonden aan de al dan niet overdraagbaarheid van de bouwvergunning maar aan het feit dat de verkoop van gebouwen niet onderworpen is aan een vergunning in het kader van de wet op de stedenbouw.

Zo is het denkbaar bijvoorbeeld dat een landbouwer een bouwvergunning verkrijgt voor het bouwen van een woning bij een landbouwbedrijf, deze woning ook bouwt en na verloop van tijd de woning afzonderlijk verkoopt, los van de bedrijfsgebouwen of de landbouwexploitatie. Dergelijke situatie doet zich o.m. voor bij het uit onverdeeldheid treden bij erfenissen bijvoorbeeld.

Op dit verschijnsel heeft de wet op de stedenbouw geen vat.

Vraag nr. 139
van 21 mei 1985
van de heer J. DE MOL

Codificatie stedenbouwwetgeving — Stand van zaken

Mag ik van de Gemeenschapsminister vernemen hoever het staat met de codificatie van de stedenbouwwetgeving?

1. Wordt het een officiële coördinatie zoals Wallonië deed in het besluit van 14 mei 1984?
2. Is deze tekst voor Vlaanderen reeds aan de Raad van State voorgelegd?
3. Waarom zou eventueel voor een officieuze coördinatie geopteerd worden? Is dit geen nodeloos werk gezien men die teksten toch niet kan en mag gebruiken voor officiële stukken.
4. Wie of welke dienst maakt deze codificatie? Zijn de recentste besluiten daarin opgenomen, zoals b.v. de samenstelling van een dossier voor het vellen van bomen?
5. Bij officieuze coördinatie : op hoeveel exemplaren wordt ze gedrukt? Wat zijn de geraamde kosten?
6. Waarom wordt een wetboek voor Vlaanderen op de ruimtelijke ordening niet voorgesteld? Heeft dit weigerachtig staan tegenover een ruimtelijk wetboek niet te maken met het feit dat hierdoor de visie in het officieuze maxi-decreet duidelijk wordt afgewezen?

Antwoord

Gevolggend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

1. Door AROL werd een officieuze coördinatie uitgewerkt die geresulteerd is een codificatie van de wetteksten betreffende de stedenbouw en de ruimtelijke ordening. Het betreft een gelijkaardig initiatief als destijds reeds genomen bij de officieuze coördinatie van de wet op de stedenbouw.
 Dit initiatief had aanleiding gegeven tot publikatie van de officieuze coördinatie van de wet op de stedenbouw. Daar de publikatie uitgeput was diende deze herdrukt. Van de gelegenheid werd gebruik gemaakt om de officieuze coördinatie uit te breiden tot de besluiten.
2. Teksten van de officieuze coördinatie worden niet aan de Raad van State voorgelegd omdat aan de bestaande reglementeringen niets gewijzigd wordt, maar enkel samengebracht worden tot één overzichtelijk geheel.
3. Er wordt geopteerd voor een officieuze coördinatie omwille van de eenvoud en het beoogde doel: een overzichtelijk geheel tot stand brengen zonder aan de bestaande wetteksten te wijzigen.
4. De codificatie werd opgesteld door AROL.

De meest recente besluiten, ook deze betreffende samenstelling van het dossier m.b.t. de beplantingsverordening werden in de codificatie opgenomen.

5. De druk van de officieuze coördinatie wordt voorzien op 500 exemplaren; dit gebeurt door toedoen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, zodat hiermede geen extra-uitgaven gemoeid zijn.
6. Een codificatie heeft enkel tot doel de bestaande reglementeringen betreffende eenzelfde materie samen te brengen, zonder deze reglementeringen zelf te wijzigen. Er dient onderscheid gemaakt tussen codificatie enerzijds en het wijzigen van de wet anderzijds. Dit zijn twee totaal verschillende zaken. Het eerste is een louter administratieve handeling, de tweede vergt een handeling van de wetgever. Er kan dan ook geen verband gelegd worden tussen het initiatief van de codificatie enerzijds en de initiatieven i.v.m. het wijzigen van de wet op de stedenbouw anderzijds.

Vraag nr. 140
van 22 mei 1985
van de heer J. DE MOL

Overname gewestplannen en wijziging tracé verkeerswegen — Advies van de RvS.

Beide artikelen hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van vragen gesteld naar aanleiding van arresten van de Raad van State, die evenwel uitgingen van Franstalige Kamers (nr. 23.484 inzake Saint-Remy en nr. 23.684 inzake Chaumont Gistoux). De waarde die van deze arresten uitgaat, wordt door u geminimaliseerd.

Teneinde de problematiek op te vangen van het arrest Chaumont-Gistoux heeft de Waalse Executieve bij decreet van 6 maart 1985 het Waalse Wetboek van Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw gewijzigd. In Vlaanderen gebeurt er niets meer.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vraag.

Zou u voor beide probleemsituaties niet dringend het advies willen inwinnen van de Raad van State, teneinde zinloze onwettige toepassingen te vermijden?

Zo niet, waarom wenst u geen advies in te winnen, alhoewel u toegeeft dat uw standpunt ook maar een gissing is?

Antwoord

Gevolggend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Wat het overnemen van het gewestplan als algemeen plan van aanleg betreft weze opgemerkt dat het probleem in hoofdzaak gesteld werd door de gemeenten die vóór de gewestplannen reeds beschikten over een algemeen plan van aanleg. Dit probleem is thans voorbijgestreefd door de uitspraak van de Raad van State in het arrest Steeno.

In dit arrest wordt gesteld dat het meest recente plan primeert.

Aangezien het gewestplan van recentere datum is, primeert het gewestplan boven het vroeger algemeen plan van aanleg.

2. Wat betreft de toepassing van artikel 20 voor elektriciteitslijnen, in afwijking van de bepalingen van het gewestplan, wordt de aandacht gevestigd op het feit dat een concreet geval voor betwisting voorligt bij de Raad van State zodat geen algemeen advies meer kan gevraagd worden.

Vraag nr. 141
van 21 mei 1985
van de heer J. DE MOL

Openbaarmaking van bouwaanvragen — Toepassing KB van 6 februari 1971

De toepassing van dat besluit schept bepaalde problemen.

1. Een kantoorgebouw breidt uit van 250 m² naar verbouwing tot 310 m². Ingevolge art. 3-5° gebeurde de openbaarmaking. Enkele jaren later breidt het opnieuw uit tot b.v. 350 m². Moet hier opnieuw bij een dergelijke aanvraag een openbaarmaking gebeuren? Er wordt dus niet gebouwd of herbouwd met een oppervlakte van meer dan 300 m² en de verbouwing brengt de oppervlakte ervan niet op meer dan 300 m², want de toestand is er reeds. Het gekozen voorbeeld is louter theoretisch. Of moet alleen bij ieder meervoud van 300 m² een openbaarmaking gebeuren?
2. Moet de gemachtigde ambtenaar zich houden aan de adviezen of bezwaren van Monumenten en Landschapszorg die naar aanleiding van de openbaarmaking overeenkomstig art. 3-3° van dit besluit uitgebracht worden?
3. Waar is de lijst terug te vinden van de landschappen die door de Minister van Openbare Werken vastgesteld werd?
4. Is door de regionalisering dit art. 3-3° niet dringend aan herziening toe?

Antwoord

Gevolggend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Het 5e punt van artikel 3 van hogergenoemd koninklijk besluit bepaalt dat bouwaanvragen voor het bouwen of herbouwen van kantoorgebouwen met een oppervlakte van meer dan 300 vierkante meter dienen onderworpen aan de openbaarmaking.

Hetzelfde geldt voor de werken en handelingen waardoor de oppervlakte van kantoorgebouwen op meer dan 300 m² wordt gebracht.

Uit deze tekst kan worden afgeleid dat, wanneer het gaat om een kantoorgebouw dat reeds een oppervlakte heeft van meer dan 300 m² en dat wordt uitgebreid, er geen nieuwe openbaarmaking moet plaatshebben.

2. De gemachtigde ambtenaar kan, maar hoeft niet noodzakelijk rekening te houden met het advies dat de dienst monumentenzorg uitbrengt naar aanleiding van het openbaar onderzoek.
3. De Minister van Openbare Werken heeft geen lijst vastgesteld van landschappen, waarvan sprake in het punt 2. van artikel 3 van hogergenoemd koninklijk besluit.
4. Door de regionalisering wordt de bevoegdheid die de Minister van Openbare Werken had inzake de stedenbouw en de ruimtelijke ordening, integraal overgedragen aan de gemeenschappen. Het is dus, op dit stuk, niet nodig het hogergenoemd 3. van art 3 te herzien.

Vraag nr. 142
van 24 mei 1985
van de heer M. OLIVIER

Premies, tegemoetkomingen aan privé-personen — Koppeling aan het inkomen

Kan de geachte Minister mij mededelen, voor de materies die rechtstreeks of onrechtstreeks onder zijn bevoegdheid ressorteren, welke de voordelen (premies, tegemoetkomingen, bijdragenverminderingen, hulpverlening) zijn die aan privé-personen, al of niet in gezinsverband, kunnen worden toegekend naar aanleiding van bepaalde feiten of toestanden?

Als voorbeeld citeer ik de diverse premies in de huisvestingssector, de studietoelagen, de tegemoetkomingen en vormen van hulpverlening in het gezins- en bejaardenbeleid.

1. In welke mate worden deze voordelen afhankelijk gemaakt van het inkomen? Is er eventueel een modulering van het voordeel naargelang van het inkomen?
2. Zou gespecificeerd worden of het om een individueel of een gezinsinkomen gaat? Belastbaar of netto-inkomen, al of niet met inbegrip van vervangingsinkomens?
3. Worden de toegekende voordelen mede bepaald door de gezinsgrootte. Direct of indirect, nl. via een verhoging van het toegestane inkomen?
4. Welke instellingen zijn gelast met de uitkering of toekenning van deze voordelen, tegemoetkomingen en andere vormen van hulpverlening?

N.B. : Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsministers gesteld.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat in mijn sector de premies voor stads- en dorpsvernieuwing m.i. vallen onder de in zijn vraag bedoelde omschrijving :

1. de premie bedraagt 50 % van de kostprijs der werken of van de koopprijs indien het inkomen van de aanvrager de 400.000 F niet overschrijdt. Is dit wel het geval dan bedraagt de premie-percentages 30;

2. het inkomen is het aan de personenbelasting onderworpen inkomen van het voorbije jaar dat het jaar van de aanvraag voorafgaat, van de aanvrager en van de persoon met wie hij op de datum van de aanvraag wettelijk of feitelijk samenwoont;
3. ja;
4. het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Administratie van de Huisvesting.

Vraag nr. 143
van 28 mei 1985
van de heer J. DE MOL

Melsbroek — Aanleg van een golfterrein

Er bestaan plannen om te Melsbroek een luxueus golfterrein aan te leggen van ongeveer zestig hectaren. Hiervoor moeten niet alleen vruchtbare landbouwgrond, een grote hoogstammige boomgaard en een oud eikenbos sneuvelen, maar zal het landelijk karakter van deze plaats omgevormd worden tot een artificieel recreatiegebied voor de meer begoeden.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is de Minister op de hoogte van deze plannen?
2. Zijn deze plannen niet in strijd met het gewestplan?
3. In welk stadium verkeren deze plannen voor de aanleg van een luxueus golfterrein?
4. Werd hierover aan de Minister advies gevraagd? Zo ja, welk advies werd door de Minister verstrekt?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid antwoorden dat mij langs de pers gelijkaardige meldingen bekend zijn, doch dat tot op heden geen concrete plannen worden voorgelegd.

Vraag nr. 144
van 31 mei 1985
van de heer D. VERVAET

Hallerbos — Milieuvriendelijke maatregelen

De actiegroep Hallerbos bestaande uit mensen van diverse leefmilieu-organisaties en andere organisaties uit de streek streeft voor een milieuvriendelijke toekomst voor het Hallerbos.

Zij verzetten zich tegen de geplande verbeteringswerken van de Vlasmaktdreef omdat dit enkel ten goede komt van het verkeer en daardoor de onveiligheid in het bos wordt vergroot.

Zij willen dat het aantal voor gemotoriseerd verkeer toegankelijke wegen wordt herleid tot het strikt noodzakelijke, dat er een snelheidsbeperking tot 40 km/u komt en een tonnagebeperking tot 3,5 ton. Er dienen ook parkeerhavens te worden aangelegd aan de rand van het bos en niet midden in het bos omdat dit de rust van de bezoekers en de dieren verstoort.

Kan de geachte Minister de eisen van de actiegroep Hallerbos onderzoeken en indien mogelijk laten uitvoeren?

Antwoord

Ik ben het volledig eens met het geachte lid dat voor het Hallerbos, zoals overigens voor alle bossen van het Vlaamse Gewest, een milieuvriendelijke toekomst dient nagestreefd. Daarom ook dat in de meeste bossen die door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap worden beheerd het verkeer zoveel mogelijk wordt beperkt.

Voor het Hallerbos blijven er wellicht nog te veel wegen opengesteld voor het verkeer omdat er vele openbare wegen, ingeschreven op de atlas, het doorkruisen. Dit is o.m. het geval voor het grootste gedeelte van de Vlasmaktdreef die door het gemeentebestuur in goede staat dient onderhouden te worden. Andere wegen zoals de Kapittelweg, kunnen moeilijk afgesloten worden omdat ze de voornaamste verbinding vormen met afgezonderde woonkernen.

Rond 1974 werden met het toenmalig gemeentebestuur besprekingen gevoerd omtrent een plan voor ruiling of afschaffing van bepaalde buurtwegen teneinde het verkeer efficiënter te kunnen regelen.

Onlangs heeft de plaatselijke bosdienst aan het gemeentebestuur voorgesteld om de toegelaten vracht te beperken.

Ik verzoek de plaatselijke dienst om met de gemeentelijke overheid ter zake opnieuw te onderhandelen.

Vraag nr. 145
van 31 mei 1985
van de heer C. DE CLERCQ

Richtingaanwijzers met jirmanaam op privé-eigendom — Bouwtoelating

Een firma heeft op privé-eigendom van derden, mits betaling, richtingaanwijzers met vermelding van de firmanaam aangebracht.

Het gemeentebestuur heeft deze doen verwijderen met het argument dat hiervoor een bouwtoelating moet worden aangevraagd.

Mag ik in dit verband uw standpunt vernemen?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid mededelen dat een wegwijzer zoals die gewoonlijk gebruikt wordt voor het aanwijzen van een weg, zoals een richtingsbord of plankje in pijlvorm van ongeveer 85 cm x 18 cm geplaatst op één of twee palen van plus minus 120 cm hoogte, en onafgezien of deze wegwijzer een weg aangeeft of een firma, horeca- of ambachtelijk bedrijf aanwijst en onafgezien of deze wegwijzer geplaatst wordt op het openbaar domein of het privé-domein, niet beschouwd wordt als 'een bouwwerk in de zin van bouwwerken, of handelingen bedoeld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening.

Zulkdanig voorwerp kan naar de bedoelingen van art. 44 niet begrepen worden noch als een gebouw noch als een inrichting.

Het plaatsen van dergelijke wegwijzer is dan ook niet onderworpen aan een bouwvergunning in het kader van de hogergenoemde wet op de stedebouw, tenzij een gemeentelijke bouwverordening de plaatsing van dergelijke wegwijzers onderwerpt aan een vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen.

Vraag nr. 146
van 31 mei 1985
van de heer D. VERVAET

Gemeente Overijse — Bedrijf dat het voorwerp uitmaakt van contestatie

Medio de jaren 1960 werd er in de gemeente Overijse een bedrijf gevestigd dat nu bijna 20 jaar later nog steeds het voorwerp is van contestatie. Private en openbare initiatieven om de vestiging van dit bedrijf, numeriek gekend als BPA nr. 41, aan een regeling te onderwerpen hebben nog steeds geen uitsluitel gebracht.

In die zin had ik graag antwoord op volgende vraag.

Wanneer gaat uw departement deze Gordiaanse knoop doorhakken en een beslissing treffen met betrekking tot dit bedrijf zowel op planologisch, technisch als op juridisch vlak?

Antwoord

Daar deze zaak betrekking heeft op een particulier geval, wordt rechtstreeks aan het geachte lid geantwoord.

Vraag nr. 147
van 31 mei 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Gebied Hellekouter te Overijse — Legalisatie van gevaarlijk en hinderlijk bedrijf

In het Belgisch Staatsblad van 5 juni 1984 werd het decreet houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer gepubliceerd.

Te Overijse — in het gebied Hellekouter — wil men een hinderlijk en gevaarlijk bedrijf van eerste categorie, dat zich in een waterwinningsgebied bevindt, door middel van een BPA legaliseren, niettegenstaande het negatief advies en/of verzet van:

1. de Regionale Commissie 'voor Advies — 1/12/1981;
2. het Ministerie van Openbare Werken, dienst Groenplan — 14/1/1982 vraagt op 12/2/1982 zelfs het herstel van het terrein in zijn oorspronkelijke toestand;
3. de Rijksdienst voor Monumenten en Landschapen — 28/1/1982 op 22/2/1982 werd door deze dienst voor deze terreinen een beschermingsvoorstel geformuleerd ;

4. de Nationale Maatschappij der Waterleidingen — 25/2/ 1982 geeft op 26/5/1982 bijkomende waarschuwing;
 5. het Provinciaal Gouvernement van Brabant — 15/2/1982;
 6. het Bestuur van Stedebouw — 26/2/1982 — 10/5/1982.
1. Kan de Minister mij meedelen wat zijn beleidsvisie inzake het BPA nr. 41 al die tijd is geweest en welke maatregelen hij heeft getroffen of nog zal treffen om al de negatieve adviezen en het verzet van verschillende overheidsdiensten te doen involgen?
 2. Men wil een bedrijf eerste klas legaliseren in een waterwinningsgebied niettegenstaande heftig verzet van de watermaatschappij NMDV. Wat is de houding en de beslissing van de Minister van Leefmilieu en Waterbeleid dienaangaande?
 3. Hoe is het te verklaren dat niettegenstaande massaal verzet de aannemer langzaam maar zeker het pleit gaat winnen?

Antwoord

Daar deze zaak betrekking heeft op een particulier geval, wordt rechtstreeks aan het geachte lid geantwoord.

Vraag nr. 148
van 31 mei 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Hellekouter-Overijse — Bijzonder plan van aanleg nr. 41

In het voorontwerp gewestplan was de zone Hellekouter te Overijse aangeduid als landbouwzone. In het ontwerp-gewestplan kwam deze zone voor als natuurgebied en in het gewestplan eveneens als natuurgebied. Bij het vastleggen van het definitief gewestplan werd de vraag om „opname van een hangaar in ambachtelijk gebied” door de Koning niet weerhouden (pt A14) en motiveerde hij zijn beslissing als volgt: „Aangezien de residentiële bebouwing er schaars en verspreid is en de omgeving een landschappelijke waarde heeft, wordt het betrokken gebied opgenomen in een landschappelijke waardevolle groene zone”.

Blijkbaar heeft een aannemer hiermee geen rekening gehouden want het Hof van Cassatie heeft in zijn arrest nr. 7489 van 18/4/1985 de verbreking, ingediend door de aannemers te Overijse, verworpen.

Graag ontvang ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het waar dat de Minister op 24/4/1985 zijn goedkeuring aan het BPA nr. 41 Hellekouter-Overijse heeft gegeven, waardoor de gerechtelijke procedure en de eis tot afbraak zouden worden geneutraliseerd? Zo ja, waarom?
2. In de rechtspraak van de Raad van State is er een constante waarin een regularisatie van een overtreding op de geldende wettelijke of verordenende

voorschriften niet mogelijk is. Waar zit de rechtszekerheid van de Belgische burger als gerechtelijke vonnissen politiek ongedaan worden gemaakt?

Antwoord

Daar deze zaak betrekking heeft op een particulier geval, wordt rechtstreeks aan het geachte lid geantwoord.

Vraag nr. 149
van 31 mei 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Hellekouter te Overijse — Oprichting van een aannemersbedrijf

Op 14/12/ 1979 schreef de Minister aan de raadsman van het Vlaamse Gewest inzake de besluitvorming in te dienen bij de rechtbank betreffende de oprichting van een aannemersbedrijf in de Hellekouter te Overijse wat volgt : „ De belangen van de Gemeenschap, met name het behoud van het natuurlijk karakter van de omgeving enerzijds en de belangen van de bouwheer die de oprichting beoogt van een aannemersbedrijf anderzijds, zijn in het betrokken gebied onverenigbaar. Vandaar dat in het belang van de Gemeenschap als van de betrokken bouwheer dient gestreefd naar een definitieve oplossing, die er slechts kan in bestaan in het vrijwaren van het natuurlijk milieu, waaruit volgt dat het bedrijf zich zou dienen in te planten in een industriezone of een ambachtelijke zone, waar het in feite op zijn plaats hoort”.

Thans neemt de Minister een politieke beslissing die inhoudt een gerechtelijk vonnis ongedaan te maken (zijn goedkeuring van 24/4/1985 van het BPA nr. 41).

Ik vraag de Minister mij de reden van deze twee radicaal tegengestelde beslissingen te motiveren en wat nu zijn uiteindelijke beslissing zal zijn?

Antwoord

Daar deze zaak betrekking heeft op een particulier geval, wordt rechtstreeks aan het geachte lid geantwoord.

J. BUCHMANN
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
HUISVESTING

Vraag nr. 38
van 22 mei 1985
van de heer L. KELCHTERMANS

Sloping van ongezonde woningen — Bijkomende bouwpremie

De reglementering op de bouwpremies zegt dat een bijkomende premie kan toegezegd worden indien de aanvrager op het bouwterrein een woning sloopt die uiteraard ongezond en niet vatbaar voor gezondmaking is hetzij door een verklaring van de Koning of de Burgemeester, hetzij door de Minister op advies

van het gewestelijk comité van de huisvesting of een door hem aangestelde ambtenaar.

Anderzijds is het zo dat een aantal woningen ongezond verklaard worden bij toepassing van artikel 69 van de Huisvestingscode.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is de ongezondverklaring bij toepassing van artikel 69 van de Huisvestingscode voldoende om in aanmerking te komen voor de verhoogde bouwpremie van 50.000 fr. ?
2. Welke bewijsstukken moeten eventueel voorgelegd worden door de aanvrager?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid in antwoord op zijn vraag te berichten dat ook de ongezonderkenning in toepassing van artikel 69 (nu 95) van de Huisvestingscode in aanmerking kan komen voor de verhoogde bouwpremie, voor zover het woningen betreft die ongezond en niet vatbaar voor verbetering zijn. De woningen, als ongezond erkend door de omgeving, zijn uiteraard uitgesloten.

Het is wel te verstaan dat enkel de particuliere eigenaar de verhoogde bouwpremie kan bekomen en niet de gemeente indien deze laatste overgaat tot de sloping van de woningen waarvoor zij de ongezonderkenning heeft aangevraagd en bekomen.

De aanvrager moet zelf geen bewijsstukken voorleggen daar alle stukken betreffende de ongezonderkenning zich bij de Administratie voor Huisvesting bevinden.

R. DE WULF
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZOND-
HEIDSBELEID

Vraag nr. 27
van 2 mei 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Kruishoutem — Maatregelen tegen grondwaterbezoedeling en gezondheidsinspectie

Met uw brief van 28 maart 1985 (ref. 0 11/GP/MW/00 1580) inzake klachten over grondwaterbezoedeling rond een met afval opgevulde zandwinningsput (E3) te Kruishoutem, werd mij medegegeeld dat volgens de gezondheidsinspectie rond genoemde stortplaats geen enkel gezondheidsprobleem zich stelt.

Graag ontvang ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Op wie of wat heeft de gezondheidsinspectie zich gesteund om te verklaren dat rond het stort van Kruishoutem zich geen gezondheidsproblemen stellen ?
2. Volgens de gezondheidsinspectie zou er aldaar geen stankhinder meer zijn wat formeel wordt tegengesproken door onwonenden.

Kan er geen bijkomend onderzoek ter plaatse gedaan worden ?

Graag hiervan de uitslag.

3. Enkele omwonenden wonen vlakbij dit stort. Bij regenval vloeit er gekleurd vocht uit de vuilnisbelt. Dit vocht loopt over de weg en dringt in tuin- en landbouwgrond. Er wordt gevreesd voor tuin- en veldgewassen.

Hebben uw diensten deze gewassen en putwater reeds onderzocht? Graag de uitslagen van deze analyses. Zo neen, waarom niet?

4. Welke zijn de uitslagen van de wateranalyses, uitgevoerd op de kleine waterzuiveringsinstallaties, waarover twee omwonenden beschikken? Mag dat water voor menselijk verbruik aangewend worden ?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mee delen.

1. Bij zijn verklaring, dat er zich rond de stortplaats van Kruishoutem geen gezondheidsproblemen stellen, heeft de gezondheidsinspecteur zich gesteund op de bevindingen van een onderzoek ter plaatse.

Uit het onderzoek blijkt :

1° dat de naaste omwonenden op het drinkwaternet zijn aangesloten en geen putwater meer gebruiken ;

2° dat er noch reukhinder noch woekering van ongedierte kan worden vastgesteld;

3° dat de stortplaats behoorlijk is afgedekt.

2. Een nieuw onderzoek ter plaatse werd sindsdien uitgevoerd op 21 mei 1985.

Ook ditmaal werden de naaste omwonenden gecontacteerd. Hogervermelde vaststellingen werden bevestigd hoewel het niet uitgesloten was dat bij zeer warm weer en bij bepaalde windrichtingen enige reukhinder zou kunnen optreden.

3. Bij dit onderzoek verklaarde één der omwonenden dat bij hevige regenval zijn moestuin vervuild werd door water afkomstig van de stortplaats. Het uitdiepen van de greppel tussen de tuin en de stortplaats zou echter deze vervuiling kunnen voorkomen. Aan de groenten werd geen schade vastgesteld. Een chemische analyse van deze groenten werd niet uitgevoerd maar praktisch is het evenwel uitgesloten dat deze zeer occasionele vervuiling de kwaliteit van deze groenten zozeer zou schaden dat hun consumptie enig risico zou inhouden.

4. Uit analyses van 8 oktober 1984 blijkt dat het water totaal ongeschikt is voor menselijke consumptie maar, zoals hoger gezegd, dit heeft geen implicatie op de gezondheid der omwonenden gezien zij uitsluitend leidingwater gebruiken.

Een controleonderzoek zal eerstdaags plaatsvinden.

Als besluit kan ik slechts bevestigen dat de gezondheid van de omwonenden veilig is gesteld.

De analyses van het putwater, ook na behandeling door de zuiveringsinstallatie, wijzen op een zware bodemvervuiling vooral door organische stoffen.

Maatregelen hieromtrent behoren echter niet tot mijn bevoegdheid.

Vraag nr. 30 van 9 mei 1985 van de heer R. DECLERCQ

Psychiatrische ziekenhuizen — Aantal geïnterneerde abnormalen

Psychiatrische ziekenhuizen zouden moeten instaan voor de opvang en de behandeling van mensen met psychische problemen.

Tot deze groep van mensen behoort ook een justitiële categorie nl. de mensen die tengevolge de wetgeving met betrekking tot de abnormalen worden geïnterneerd.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel geïnterneerden verblijven voor het ogenblik in psychiatrische ziekenhuizen?
2. Op welke gronden de weigeren van de psychiatrische ziekenhuizen steunen om geïnterneerden op te nemen?
3. Kunnen er maatregelen getroffen worden om dergelijke weigeren ongedaan te maken ?

Antwoord

Door de wet van 1 juli 1964 werden Commissies tot bescherming van de maatschappij ingesteld. De Commissies duiden de inrichting voor de internering aan en in voorkomend geval bevelen zij dat de geïnterneerde naar een andere — gebeurlijk psychiatrische — inrichting wordt overgebracht. De Commissies nemen die laatste beslissing ambtshalve of op verzoek van de Minister van Justitie, van de Procureur des Konings, van de geïnterneerde zelf of van zijn advocaat.

1. De erkenning van psychiatrische ziekenhuizen berust volgens het besluit van de Executieve van 23 februari 1983 bij de Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid. Volgens de gegevens waarover mijn administratie beschikt verbleven op 31 maart 1985 geen geïnterneerden in de psychiatrische ziekenhuizen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is. In de loop van het eerste kwartaal van dit jaar werden er overigens geen geïnterneerden opgenomen in of ontslagen uit deze psychiatrische ziekenhuizen.
2. Hoewel van systematische weigering tot opname van geïnterneerden geen sprake is, kan niet worden ontkend dat de psychiatrische ziekenhuizen de opname van geïnterneerden, die worden doorverwezen wegen psychische- en gedragsmoeilijkheden, enigzins afweren. Dit wordt veroorzaakt door de moeilijkheid om deze patiënten in de

thans gebruikelijke psychiatrische behandelings-systemen in te passen. De gevolgen van hun opname voor een psychiatrische ziekenhuisafdeling zijn belastend en zelfs ontwrichtend. Bijna zonder uitzondering gaat het immers om sterk gedrags-gestoorte en/of agressieve patiënten; het is eigen aan deze patiënten een ongestructureerd gedrag te vertonen, waarbij geen regels of normen worden gehanteerd, en dat derhalve erg storend is voor hun omgeving — medepatiënten in de eerste plaats.

Bovendien manifesteren zij herhaaldelijk en door-gaan vrij plots een agressief gedrag, dat zich zowel tegen de eigen persoon als tegen anderen kan richten. De meeste van deze patiënten hebben reeds opname en verblijf in psychiatrische ziekenhuis-diensten, instellingen voor jeugdbescherming, of gevangnissen achter de rug; zij zijn derhalve ook in de psychiatrische ziekenhuizen bekend, wat niet zelden de bereidheid tot heropname vermindert.

In het licht van de hogervermelde aspecten van deze problematiek kan men de nood aan opname en begeleiding van deze groep beschrijven als volgt:

- een permanente afzondering in eigen bezigheids- en verblijfsruimten,
- een individuele en intensieve, continue begeleiding,
- een sterk gestructureerde en directieve aanpak.

Het ontbreekt de psychiatrische ziekenhuizen zowel aan de infrastructuur als aan het personeel om in deze behoeften te voorzien.

3. Teneinde het hoofd te bieden aan de problemen ter zake, is op de eerste plaats een overleg en samenwerking tussen de bevoegde diensten en instellingen voor Justitie en gezondheidszorg noodzakelijk.

Met betrekking tot het Ministerie van Justitie berust de feitelijke doorverwijzing van geïnterneerden bij de Commissies tot bescherming van de maatschappij, die in het verleden reeds afspraken maakten met psychiatrische ziekenhuizen, die in de mate van het mogelijke een bereidheid tot opname vertoonden.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 134
van 20 februari 1985
van de heer L. KELCHTERMANS

Storten van vliegassen uit verbrandingsinstallaties voor huishoudelijke afvalstoffen — Algemene regel

In antwoord op de vraag nr. 254 d.d. 31 juli 1984 stelt u dat vliegassen afkomstig van verbrandingsinstallaties voor huishoudelijke afvalstoffen en gelijkgestelde eveneens gestort worden als tussenafdek in

mengeling met verbrandingslakken op klasse II-stortplaatsen.

Het is mij bekend dat u door bemiddeling van OVAM aan de intercommunales oplegt om vliegassen afkomstig van de huisvuilverbrandingsovens alleen te laten storten op stortplaatsen van klasse I. Derhalve stel ik vast dat er tegenspraak is tussen geschrift en praktijk.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het storten van vliegassen van huisvuilverbrandingsinstallaties op storten van klasse II de algemene regel?
2. Bestaat er een grens om vliegassen van huisvuilverbrandingsinstallaties al dan niet toe te laten op storten van klasse II?
 - Zo ja, welke is deze grens:
 - a. indien de vliegassen apart kunnen worden aangevoerd?
 - b. indien de vliegassen slechts vermengd met verbrandingslakken worden aangevoerd?
3. Is het toegelaten om vliegassen en verbrandingslakken van huisvuilverbrandingsovens te vermengen vóór ze gestort worden?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

Gelet op artikel 27, § 1, 4° j van het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse Executieve (dd. 21 april 1982) houdende algemene voorwaarden die gelden voor stortplaatsen van afvalstoffen in of op de bodem zou men kunnen besluiten dat de verbrandingsresten afkomstig van de verbranding van huisvuil integraal op een klasse II stortplaats kunnen worden verwijderd. Op basis van analyseresultaten is echter gebleken dat er een duidelijk onderscheid dient gemaakt te worden tussen de bodemassen of slakken en de vliegassen.

De vliegassen dienen omwille van hun samenstelling (hoge gehalten aan Zn, Pb, Cr, Cd) als een industriële afvalstof te worden beschouwd en dienen als dusdanig op een klasse I-stortplaats te worden verwijderd. Wat de bodemverbrandingsassen betreft kan worden gesteld dat deze goed geschikt zijn als tussenafdek op klasse II-stortplaatsen. Ter informatie merk ik op dat de verhouding bodemassen-vliegassen in huisvuilverbrandingsinstallaties ongeveer 10 tegen 1 is. Wat de huidige stand van zaken betreft is het zo dat slechts in ongeveer de helft van de verbrandingsinstallaties voor huisvuil er een scheiding is in opvang tussen de vlieg- en de bodemassen. Het is de bedoeling dat in de toekomst in elke verbrandingsinstallatie voor huisvuil een dergelijke scheiding in opvang tot stand komt.

Resumerend en meer concreet kan ik op de gestelde vragen het volgende antwoorden.

1. In de toekomst dienen vliegassen afkomstig van de huisvuilverbranding, indien ze worden gestort, uitsluitend op klasse I-stortplaatsen te worden gestort.

2. De regel om vliegassen van huisvuilverbrandingsinstallaties enkel toe te laten op klasse I-stortplaatsen heeft te maken met de concentratie aan verontreinigingen die in vliegassen worden aange troffen.
3. Aangezien het de bedoeling is om de scheiding in opvang tussen vliegassen en bodemassen (verbrandingslakken) in iedere huisvuilverbrandingsinstallatie door te voeren en gelet op de investeringen die hiermee gepaard gaan, ligt het zeker niet in de bedoeling om toe te laten dat achteraf de vlieg- en bodemassen terug worden vermengd.

Vraag nr. 159
van 14 maart 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Zwemwater aan de Belgische kust — Kwaliteit

Jaarlijks berengen tienduizenden binnen- en buitenlandse badgasten hun vakantie door aan de Belgische kust. Het zwemwater beantwoordde in het verleden niet altijd en overal aan de normen gesteld door de Raad van Europa. Volgens de Raad van Europa toont de publieke opinie een toenemende belangstelling voor vraagstukken inzake het milieu en de verbetering van de kwaliteit ervan en is zij van mening dat het publiek op een objectieve wijze op de hoogte dient te worden gehouden van de kwaliteit van het zwemwater.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen?

1. Hoe brengt de overheid het publiek op de hoogte van de kwaliteit van het zwemwater?
2. De Franse kustgemeenten zijn verplicht de meetresultaten van het zwemwater bekend te maken aan het publiek en deze voor te hangen aan het gemeentehuis. Hoe zijn de regels in het Vlaamse land?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen. De gewestelijke overheid, met name de gezondheidsinspecteurs staan in voor de controle van het zwemwater van de georganiseerde zwemplaatsen (Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, titel I, lijst B nr. 16/2).

Er wordt evenwel geen publiciteit over de kwaliteit van het zwemwater medegedeeld.

De controle van het zeewater vanaf de laagwaterlijn is een nationale materie.

Het geachte lid dient zich hiervoor te richten tot de heer F. Aerts, Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Leefmilieu.

Vraag nr. 161
van 14 maart 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Kwaliteit van het zwemwater — Analyses

De Europese Richtlijn nr. 76/160/EEG dd. 8 december 1975 schrijft voor dat indien uit inspecties door een bevoegde instantie of uit genomen en geanalyseerde monsters blijkt dat er sprake is of zou kunnen zijn van stortingen of lozingen van stoffen waardoor de kwaliteit van het zwemwater kan dalen, er aanvullende monsters moeten worden genomen.

Kan de geachte Minister mij een antwoord geven op de volgende vragen?

1. Of sinds 1982 wateranalyses hebben uitgewezen dat de kwaliteit van het zwemwater negatief werd beïnvloed door stortingen en/of lozingen van stoffen? Eventueel, waar en wanneer werd dit vastgesteld en welke maatregelen werden getroffen om de waterliefhebbers tegen deze vervuiling te beschermen?
2. Te Adinkerke-De Panne zorgt een riool voor de afvoer van afvalwaters die in de zee geloosd worden. Wat wezen de meetresultaten aldaar de laatste 3 jaar uit? Gebeurt de bemonstering daar halfmaandelijks of frequenter?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag kan ik hem het volgende mededelen.

1. Er zijn geen aanduidingen dat de kwaliteit van het zwemwater sedert 1982 achteruit is gegaan.
2. De bemonstering te Adinkerke-De Panne gebeurt halfmaandelijks tijdens het badseizoen.

Hieronder volgt voor het meetpunt De Panne het % van de monsters die de imperatieve normen overschrijden :

	1982	1983	1984
Totale colibacteriën	9 %	22 %	9 %
Fecale colibacteriën	0 %	15 %	9 %
Salmonella	19 %	9 %	23 %

Vraag nr. 163
van 14 maart 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Kwaliteit van het zwemwater aan de Belgische kust — Imperatieve normen door de EEG gesteld

Weldra breekt het Paasverlof aan en nadien volgt het groot verlof, waarvan weer tienduizenden gebruik zullen maken om zich te gaan verfrissen in het zeewater aan de Belgische stranden.

Het zeewater wordt gedurende het badseizoen, d.w.z. van april tot en met september ongeveer om de twee weken bemonsterd in de volgende badplaatsen: Knokke, Heist, Zeebrugge, Blankenberge, Wenduine, De Haan, Bredene, Oostende „klein strand”, Oostende „kursaal”, Middelkerke, Westende, Nieuwpoort, Oostduinkerke, Koksijde en De Panne.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen?

1. Hoe was de globale toestand van het strandwater in de hierboven genoemde badsteden tijdens het vorige badseizoen? Hoe was deze toestand vergeleken met de vijf vorige jaren?
2. Welke badsteden beantwoordden in 1983 en 1984 volledig aan de imperatieve normen door de EEG gesteld (Richtlijn van 1975 — BS 29 september 1976) voor zwemwater?
3. Worden speciale maatregelen uitgevaardigd om de baders te informeren over de kwaliteit van het zwemwater? Zo ja, dewelke en hoe geschiedt deze informatie?

Antwoord

Aansluitend op het reeds voorlopig verstrekt antwoord, gelieve het geachte lid hierna een definitief antwoord op zijn vragen te vinden.

1. Globale toestand van het strandwater

Meetpunten	% conform					
	1979	1980	1981	1982	1983	1984
Knokke	100	71	100	100	91	100
Heist	86	86	100	100	100	100
Zeebrugge	100	60	81	80	90	90
Blankenberge Kursaal	60	55	90	81	91	100
Wenduine	33	86	82	82	54	91
De Haan	61	74	82	100	85	90
Bredene	61	72	91	76	90	90
Oostende „ Klein Strand ”	17	25	82	72	68	68
Oostende „ Kursaal ”	17	50	74	91	92	100
Middelkerke	25	55	91	73	77	85
Westende	50	37	82	90	69	92
Nieuwpoort	61	82	82	45	76	77
Oostduinkerke	74	72	90	90	85	85
Koksijde	100	50	87	90	91	91
De Panne	74	36	82	81	77	76
Globale stand	61,3	60,7	86,4	82,7	82,4	89

Samengevat kan men stellen dat de kwaliteit van het strandwater in 1984 gevoelig verbeterd is en opzicht van de vijf daaraan voorafgaande jaren.

2. De volgende badsteden beantwoordden volledig aan de imperatieve normen door de EEG gesteld, voor zwemwater:

1983	1984
Heist	Heist
	Knokke
	Blankenberge Kursaal
	Oostende Kursaal

3. Voor dit antwoord verwijst ik het geachte lid naar het antwoord op zijn vraag nr. 159 van 14 maart 1985.

Vraag nr. 196 van 26 april 1985 van de heer J. DE MOL

*Stortplaats te Beerse — Exploitatievergunning en be-
teugeling overtredingen*

Op 12 januari 1984 heeft u een vergunning verleend

voor het exploiteren van een stortplaats voor industrieel afval op het terrein Steenbakkersdam 16 (sectie b. 374 k en 375 a) nadat het beroep van de gemeente Beerse tegen deze vergunning ongegrond was verklaard en het beroep van OVAM wel gedeeltelijk als gegrond was aanvaard. De percelen waarvan sprake liggen volgens het gewestplan in ontginningsgebied.

Alhoewel geen nieuwe vergunning voor graverij aangevraagd werd, is er begin 1985 een begin gemaakt met het onwettelijk uitdiepen van de stortplaats, terwijl zelfs de voorwaarden voor het uitbaten van de stortplaats niet meer nageleefd werden. Na klachten van de milieuvereniging BATS stelde de Rijkswacht een PV op van de overtredingen. De milieuvereniging bracht OVAM eveneens op de hoogte.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Waarom reikte u niettegenstaande de negatieve adviezen toch een vergunning uit voor het exploiteren van deze stortplaats?
2. Oefent OVAM wel toezicht uit op de naleving van de stortvoorwaarden?
3. Welke maatregelen werden na het vaststellen van de overtredingen genomen om de stortvoorwaarden te doen naleven?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. Sommige adviezen waren negatief, andere waren positief. De vergunningsvoorwaarden zijn bovendien van die aard dat de basis van sommige negatieve adviezen werd weggenomen.

Daarenboven was er dringend een behoefte aan een klasse 1-stortplaats in de betrokken regio.

Aldus konden sluikstortingen en milieuverontreiniging voorkomen worden.

2. De OVAM oefent regelmatig toezicht uit op de naleving van de stortvoorwaarden.
3. Er werden geen belangrijke overtredingen van de vergunningsvoorwaarden vastgesteld.

Vraag nr. 198 van 26 april 1985 van de heer J. GABRIELS

*Verwerking en recyclage chemisch afval op het land —
Stand van zaken en beleidsopties*

In het kader van het Verdrag van Oslo wordt er de voorkeur aan gegeven om chemisch afval op het land te verbranden en niet op zee. Het beleid is vooral ingezet om te voorkomen dat de zee verder vervuild zou worden door dergelijke verbrandingen en de daarmee gepaard gaande afval. In dit verband is het vrij onduidelijk wat het beleid in ons land aangaat.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel chemisch afval wordt jaarlijks in ons land geproduceerd? Waar wordt dit afval opgeslagen, verbrand, gestort en in welke hoeveelheden?
2. Hoe is het te verklaren dat er in een aantal gevallen geen onderzoek wordt verricht naar het herwinnen van chemisch afval?
Daartoe zijn meerdere mogelijkheden aanwezig.
3. Welke opties bestaan er ter zake om tot een milieuvriendelijk ke behandeling van dit chemisch afval te komen?
4. Mag ik tot slot vernemen op welke wijze België aansluiting zoekt bij internationale organisaties om tot een snelle en efficiënte oplossing te komen van het verwerken van chemisch afval?
5. Wordt er in België ook chemisch afval ingevoerd ter verwerking in welke installaties dan ook?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

Voor het antwoord op de vragen 1, 2 en 3 verwijs ik het geachte lid naar het ontwerp afvalstoffenplan dat sinds 15 april 1985 ter inzage ligt van de bevolking ondermeer op het gemeentehuis te Bree.

De vragen 4 en 5 betreffen een materie die tot de bevoegdheden van de nationale Regering behoort.

**Vraag nr. 199
van 26 april 1985
van de heer J. GABRIELS**

Verwerking van oliehoudende en chemische afvalstoffen van zeeschepen — Capaciteiten subsidiëring havenontvangstinstallaties

Havenontvangstinstallaties, die instaan voor de verwerking van zowel oliehoudende als chemicaliën houdende afvalstoffen van zeeschepen, vormen een belangrijk onderdeel voor het verder voorkomen van verontreiniging van onze zeevaten. De opvangmogelijkheden in ons land zijn op dit vlak beperkt tot privé-initiatieven in Gent en Antwerpen.

De bevoegde overheid heeft op dit vlak laten afweten tot op heden. Daarbij is het onduidelijk wie waar wat moet doen.

Graag had ik van de Minister een antwoord op de volgende vragen.

Welke capaciteiten hebben momenteel de havenontvangstinstallaties in ons land?

Waar zijn ze gelegen en door wie worden ze geëxploiteerd?

Welke capaciteit moet in feite aanwezig zijn wil de overheid op een verantwoordelijke wijze de opvang realiseren van ballastwater van zeeschepen?

3. Door wie moeten deze havenontvangstinstallaties aangelegd worden? Welke kredieten zijn voorzien in de begroting om deze haveninstallaties te realiseren?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

Ten einde op de vragen te antwoorden werden volgende gegevens schematisch samengevat.

1. A. Haven van Antwerpen

a. Havenontvangstinstallaties

Hier zijn momenteel twee havenontvangstinstallaties operationeel :

NV Antwerp Cleaning & Storage (ACS)
Scheldelaan,
Kaai 499-503
2040 Antwerpen
Ontvangstcapaciteit = 3.400 m³

NV Olieverwerking Antwerpen (OVA)
Rocstockweg,
Kaai 312 A,
2030 Antwerpen
Ontvangstcapaciteit = 3.000 m³

b. Ophaalbedrijven

Indien de zeeschepen niet in de mogelijkheid zijn hun ballast en spoelwaters rechtstreeks bij bovenvermelde bedrijven af te geven dan wordt het opgehaald door volgende bedrijven :

Beltmar pvba
Ankerrui 26-30
2000 Antwerpen
Ophaling met twee ranklichters.

Antwerp Motor Boats NV
Esmoreitlaan 3/6 1
2050 Antwerpen
Ophaling met één tanklichter

Rapide pvba
Beeklei 17
2 180 Kalmthout
Ophaling met vier tanklichters.

NV Belgian Oil Services
Olieweg 15
2020 Antwerpen
Ophaling met vier Nederlandse tanklichters.

Ophaling met tankwagens :

- Dapemo NV
- Mourik NV
- Maes-Eelen pvba
- Leopold-Oil pvba
- Rochem NV
- Alfa Oil pvba
- Van De Voorde pvba

c. Petroleumraffinaderijen

die spoel- & ballastwaters van eigen cliënten in ontvangst nemen:

Esso-Refinery
Polderdij kweg
2030 Antwerpen

Belgian Refinery Corporation
Scheldelaan
Kaai 66 1-665
2040 Antwerpen

SIBP
Scheldelaan 16
2030 Antwerpen

B. Haven van Gent

a. Havenontvangstinstallatie

Texaco-Terminal
Imsakkerlaan 2
9000 Gent

b. Ophaalbedrijven actief in deze haven

- ophaaldienst van de havendiensten;
- Janssens Cleaning PVBA, Lokeren;
- Leopold-Oil, Antwerpen

C. Haven van Zeebrugge

a. Nog geen havenontvangstinstallatie aanwezig.

b. Ophaalbedrijven actief in deze haven

- C. De Bree, Maldegem;
- Thijs, Oostende

Inzake ontvangstinstallaties voor afvalstoffen uit de Annex 2 van de Marpol Conventie (chemische afvalstoffen) is nog geen enkel bedrijf actief.

2. De noodzakelijke capaciteit van havenontvangstinstallaties voor ballastwaters gedefinieerd volgens Annex 1 en II van de Marpol-Conventie is uiterst moeilijk te ramen gelet op volgende feiten :

- a. meer en meer schepen worden uitgerust met de zogenaamde „ efficiënt stripping”-techniek waardoor het mogelijk is de hoeveelheid reststoffen sterk te verminderen en derhalve hun concentratie in het ballastwater eveneens te drukken ;
- b. wat betreft afvalstoffen behorende tot Annex II van de Marpol Conventie zijn de gevolgen van deze Conventie op aard en hoeveelheid afvalstoffen moeilijk te ramen.

Hieruit volgt dat de wenselijke capaciteit moeilijk in te schatten valt.

3. Betreffende de uit te voeren investeringen wordt de zorg door de havenautoriteiten aan de private sector toevertrouwd. Derhalve werden geen kredieten voorzien van overheidswege.

Inzake verwerking is een gemengd initiatief in oprichting met name het verwerkingsbedrijf voor industriële afvalstoffen Indaver NV.

Vraag nr. 200

van 26 april 1985

van de heer J. GABRIELS

Intensieve varkens- en pluimveebedrijven — Correlatie tussen mestoverschotten en vervuiling grondwater

In Nederland werd door de Minister van Landbouw en Leefmilieu een tijdelijke wet goedgekeurd waardoor gedurende twee jaar een volledig verbod wordt opgelegd voor het bouwen van intensieve varkens- en pluimveehouderijen. Met name in die gebieden waar door overbemesting niet alleen de bodemvruchtbaarheid wordt aangetast, maar ook het grondwater.

Nederland onderkent op deze wijze een probleem dat reeds jaren wordt gesignaleerd en poogt op deze wijze dit probleem, zij het gedeeltelijk, in te dammen.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Zijn er in ons land streken waardoor de overconcentratie van intensieve varkens- en pluimveehouderijen problemen zijn in verband met overbemesting en mogelijke vervuiling van het grondwater ?
2. Acht de Minister het niet noodzakelijk om in bepaalde regio's in ons land dergelijke maatregelen te treffen vanwege de overbemesting?
3. Zijn de problemen in Nederland in een aantal opzichten vergelijkbaar met de problemen in ons land ?
4. Welke onderzoeken werden tot op heden verricht op het vlak van concentratie en overconcentratie van intensieve varkens- en pluimveehouderijen en op het vlak van overbemesting in relatie tot zure regen ?
5. Welke normen worden door het Departement van Landbouw gehanteerd om aan te geven wanneer er sprake is van intensieve varkens- en pluimveehouderijen?

Welke regels worden ter zake gehanteerd?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Op basis van de norm, die gebaseerd is op een economisch optimale produktie in de landbouw, (3,75 - 4GVE/ha) is er in Vlaanderen in het arrondissement Tielt een mestoverschot.

Op basis van een aanvaardbare landbouwkundige norm op lange termijn (3-3,3 GVE/ha) zijn er ook mestoverschotten in de arrondissementen Brugge, Diksmuide, Roeselare, Gent en Turnhout.

Gebieden met mestoverschotten vallen niet altijd samen met de streken, waar het grondwater het meest door de bemesting wordt beïnvloed. De geologische samenstelling van de bodem speelt hierbij een grote rol.

- 2.-3. De situatie in Nederland en Vlaanderen is niet vergelijkbaar. In Nederland is de bio-industrie veel sterker ontwikkeld. Op uitzondering van de regio Tielt zijn de mestoverschotten in Vlaande-

ren eerder beperkt. Via het stelsel van de exploitatievergunningen kan de ontwikkeling in Vlaanderen in de hand worden gehouden en kunnen beschermende maatregelen opgelegd worden.

4. Alleen in Nederland is enig wetenschappelijk onderzoek gebeurd naar de relatie concentratie bio-industrie en zure regen.
5. Deze vraag valt onder de bevoegdheid van de Staatssecretaris van Landbouw.

Vraag nr. 201
van 26 april 1985
van de heer J. GABRIELS

Deelontharding drinkwater door waterleidingsbedrijven — Beleidsopties

Het uitvoeren van een centrale deelontharding van het drinkwater door de waterleidingsbedrijven levert voor de gebruiker een groot aantal voordelen op: minder blootstelling van de mens aan zware metalen doordat het metaaloplossende vermogen van het water verminderd wordt, een vermindering van het zeep- en wasmiddelengebruik waardoor ook minder fosfaatbelasting optreedt, ketelsteenvorming in warmwaterapparatuur vermindert wat ook minder energieverbruik tot gevolg heeft, het verminderd metaaloplossend vermogen heeft verder tot gevolg dat er minder zware metalen voorkomen in de rioolwaterzuiveringsinstallaties.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe situeert zich momenteel qua inwonersequivalent het voorkomen van harde drinkwaters in ons land ?
2. Welke maatregelen hebben de waterleidingsbedrijven tot op heden genomen om de ontharding van water uit te voeren ?

Gebeurt dit momenteel en zo ja, volgens welk procédé en door welke maatschappijen?

3. Acht de Minister het niet nodig om ter zake de waterleidingsbedrijven de mogelijkheden ook op financieel vlak aan te bieden om tot ontharding over te gaan ?
4. Welke visie heeft de Minister dienaangaande op het vlak van deze ontharding?

Acht hij de bijdragen voor de volksgezondheid en het milieu in het algemeen niet doorslaggevend ?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen kan ik het geachte-lid het volgende mededelen.

1. — Hard drinkwater (meer dan 30 Franse graden) komt voor in:
 - de provincie West-Vlaanderen;
 - de provincie Oost-Vlaanderen, met uitzondering van het noordoostelijke deel;

- de provincie Brabant, met uitzondering van het noordoostelijke deel ;
- het zuiden van de provincie Limburg.
- Middelmatig hard water (15-30 Franse graden) komt voor in:
 - de provincie Antwerpen, behalve in het oostelijk deel ;
 - het noordoostelijke deel van Brabant.
- Zacht water (0-15 Franse graden) wordt gedistribueerd in :
 - Noord-Limburg;
 - het oosten van de provincie Antwerpen;
 - het uiterste noordoostelijke deel van Brabant.

2. Er is in Vlaanderen geen centrale ontharding van drinkwater.
3. Voor alle installaties voor de behandeling van drinkwater, wordt een subsidie toegekend ten bedrage van 60% van de kostprijs.
4. De centrale ontharding van drinkwater biedt ontegensprekelijk sommige voordelen. Op het vlak van de volksgezondheid stellen zich echter nog vragen. Ook technologisch dient nog een en ander uitgetest te worden.

Een centrale ontharding van alle drinkwater in Vlaanderen is op korte termijn dan ook niet te verwachten.

Vraag nr. 202
van 26 april 1985
van de heer J. GABRIELS

Kwaliteit van het drinkwater uit putwater — Stand van zaken

De Minister heeft onlangs de resultaten bekend gemaakt van een onderzoek over de kwaliteit van drinkwater uit putwater. In een aantal gevallen is er duidelijk op gewezen dat eigenaars van drinkwaterputten ofwel regelmatig hun putwater laten onderzoeken ofwel in 15 tot 20% van de gevallen hun drinkwater betrekken van hun distributienet.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Bestaat er enig idee over het aantal drinkwaterputten, die in gebruik zijn ?
 Is het niet verstandig om aan de gemeenten te vragen een inventaris op te stellen van drinkwaterputten in samenwerking met de waterdistributiemaatschappijen ? Dit moet toch mogelijk zijn.
2. Hoe vaak worden de onderzoeken uitgevoerd door het IHE? Blijft dit een constante of is dit eenmalig?
3. Op welke wijze worden inwoners, die geen onderzoek hebben laten verrichten en die geen medium hebben dat hen attent maakt op deze vervuiling van het putwater, ingelicht over de kwaliteit van het drinkwater ?
 Is het aangewezen om de plaatselijke besturen hierover te benaderen ?

4. Op welke wijze worden huizen, die drinkwater hebben uit putwater en dat van zodanige slechte kwaliteit is, gewaarschuwd om aan te sluiten bij het openbare distributienet van water ?
5. Zijn er geen gevaren voor de volksgezondheid op termijn naar aanleiding van het onderzoek dat verricht werd ?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen kan ik het geacht lid het volgende mededelen.

1. Voor het ogenblik zijn alleen de vergunningsplichtige grondwaterwinningen geregistreerd.

Bij besluit van de Vlaamse Executieve van 27 maart 1985, is een meldingsplicht opgelegd voor iedereen, die een waterput aanlegt. Hierdoor wordt de basis gelegd voor een inventarisatie van alle grondwaterwinningen.

2. Het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie voert permanent alle wateranalyses uit van de storten, die door de gezondheidsinspecties worden genomen in particuliere putten. Dit is een constante activiteit.
- 3.-4.-5. Deze vragen vallen grotendeels onder de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid. Alle controles gebeuren immers via de provinciale gezondheidsinspecties.

Vraag nr. 203 van 26 april 1985 van de heer J. GABRIELS

Leden Vlaamse deelregering — Informatieve functie

Informatie en openbaarheid zijn twee elementaire begrippen die te maken hebben met een vorm van behoorlijk bestuur. Op gemeentelijk vlak zijn er de laatste jaren talrijke initiatieven genomen om op dit terrein het beleid en de werking van het bestuur dichter bij de bevolking te brengen.

Informatie kan daarbij uitgelegd worden als een actief recht dat het bestuur bewust hanteert of als een passief recht waar de burger gebruik van kan maken.

Openbaarheid is een essentieel onderdeel om informatie te bekomen die van belang is bij het beoordelen van projecten die te maken hebben met de directe leefomgeving van de burger in al zijn aspecten.

Het is algemeen bekend dat ambtenaren, vaak in opdracht van de Minister, op dit terrein de grootste terughoudendheid in acht nemen en de burger vaak op zijn nieuwsgierigheid laten.

Graag had ik van de Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Waaruit bestaan de huidige kanalen binnen uw departement die te maken hebben met het verstrekken van informatie aan de bevolking? Mag ik hiervan een overzicht, hetzij van de verschillende diensten van uw departement?

2. Hoeveel geld en mankracht wordt jaarlijks ingeschakeld in het verstrekken van informatie aan de burger ?
3. Zijn er binnen uw kabinet of binnen de administratie ambtenaren die speciaal opgeleid zijn om de functie van informatieambtenaar te vervullen ?
4. Welke onderdelen en elementen van uw beleid zijn openbaar voor de bevolking en op welke wijze wordt dit naar de bevolking kenbaar gemaakt?
5. Welke wetgevende initiatieven heeft u sinds 1981 ondernomen om deze openbaarheid in concreto te realiseren ?
6. Welke richtlijnen zijn van toepassing bij uw diensten op het vlak van openbaarheid van bestuur en inspraak van de bevolking?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle Vlaamse Gemeenschapsministers.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat een gecoördineerd antwoord, namens alle leden van de Vlaamse Executieve, zal verstrekt worden door de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

K. POMA VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 192 van 18 april 1985 van de heer M. CAPOEN

BRT-berichtgeving — Buitenlandse correspondenten

Eén van de aantrekkelijke kanten der BRT-berichtgeving is het beroep dat deze instelling doet op radiocorrespondenten in het buitenland. Het valt op dat deze correspondenten meestal Noordnederlanders zijn. Het valt eveneens op dat de Nederlandse radio weinig of geen beroep doet op Vlaamse radiocorrespondenten.

Mijn vragen in dit verband luiden:

1. Heeft de BRT radio Hilversum ooit aangeboden, op de diensten van gemeenschappelijke Vlaamse radiocorrespondenten een beroep te doen?
2. Hoe heeft radio Hilversum hierop gereageerd? Indien de reactie negatief was, met welke argumenten werd die gemotiveerd?
3. Indien de BRT radio Hilversum er niet toe kan bewegen een aantal Vlaamse radiocorrespondenten gemeenschappelijk te benutten, kan de BRT dan werkelijk zelf geen geschikte Vlaamse radiocorrespondenten vinden? Heeft ze er al gezocht? Heeft men er ooit aan gedacht, zich de relaties van „Vlamingen in de wereld” ten nutte te maken?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Tot op heden bekwam is deze nog niet.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

Vraag nr. 197
van 24 april 1985
van de heer A. DE BEUL

Vertaling werken van Marnix Gijsen — Kosten oplage i.o. van CGICS

Ik lees in „Ons Erfdeel”, 28/2 maart-april 1985, blz. 291 dat in opdracht van het Commissariaat-Generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking een „dik, plomp boek” is verschenen met 688 bladzijden kleine lettertjes. Het betreft de vertaling in het Frans van 16 werken van Marnix Gijsen. Het is volgens de recensent, die aan dit initiatief opvallend schampere beschouwingen wijdt, niet helemaal duidelijk om welke werken van de auteur het gaat.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Of de informatie juist is dat dit boek werd gedrukt en uitgegeven in opdracht van het Commissariaat-Generaal?
2. Zo ja, hoeveel dit initiatief aan de Vlaamse Gemeenschap heeft gekost en op welke begrotingspost dit bedrag werd uitgetrokken?
3. Welke instantie verantwoordelijk is voor het drukken en voor de distributie?
4. Hoe groot de oplage was?
5. Of het juist is dat het Commissariaat-Generaal de helft van de oplage zal afnemen?
6. Wat gebeurt er met de aldus afgenomen exemplaren?
7. Hoe komt het dat in deze editie — in overheidsopdracht verschenen — de namen van de vertalers niet worden vermeld? (op één na).
8. Worden er nog andere gelijkaardige initiatieven voorbereid?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Tot op heden bekwam ik deze nog niet.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

Vraag nr. 211
van 7 mei 1985
van de heer D. VERVAET

Tentoonstelling „Sculpturaal Schilderen” — Taalgebruik in uitnodiging

In de uitnodiging 3/1985 van „Gemeenschapsminister van Cultuur K. Poma/Vlaamse Gemeenschap/Commissariaat-Generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking/Trierstraat 1 00- 104 1040 Brussel/Verant. (sic) Uitgever : Diane Verstraeten Trierstraat 100- 104 1040 Brussel/Vormgeving VCC/Vrij van zegel/Vlaams Cultureel Centrum De Brakke Grond Nes 45 — 10 12 KD Amsterdam” lees ik dat de geachte Minister op 1 mei de tentoonstelling Sculpturaal Schilderen heeft geopend.

Mag ik in verband met de presentatie van de geëxposeerde werken in de genoemde uitnodiging het volgende vragen.

1. Het tentoongestelde werk zou volgens deze tekst „in uitwendige verschijningsvorm” twee overeenkomsten bezitten. Wat is de betekenis van deze esthetische terminologie? Is er ook zoiets als een „inwendige verschijningsvorm”?
2. In verband met het werk van Jan Carlier lees ik: „Het is wellicht enkel de verbeelding die de wereld verdeeld in chaos en orde. . .”. Is het de geachte Minister bekend dat aan de leerlingen van het Nederlandstalig onderwijs in ons land wordt geleerd dat „verdeelt” in deze zin (derde persoon onvoltooid tegenwoordige tijd) met een t wordt gespeld? Is het niet aangewezen deze spelling ook in voor het Amsterdamse publiek bedoelde publicaties toe te passen?
3. Over het werk van Sigefride lees ik: „He who inherets the wind . . .”. Mag ik vernemen wat het in de woordenboeken niet te vinden werkwoord „inherets” betekent?
4. In dezelfde blijkbaar als Engels bedoelde tekst is er sprake van „the sky, witch at that time. . .”. De geachte Minister weet ook wel dat „witch” het Engelse woord is voor „heks”, maar wat betekent dan die zin? (Overigens, wat betekenen in dezelfde tekst „struch” en „mistry”?).
5. Mag ik ten slotte vernemen wat in verband met de kunst van William Sweetlove de opmerkelijke term „materiaalgebrui” betekent?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Tot op heden bekwam ik deze nog niet.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

Vraag nr. 212
van 8 mei 1985
van de heer E. BEYSEN

BRT – Niet uitzenden van de voetbalwedstrijd België-Polen op TV

Er circuleren tegenstrijdige berichten over het niet uitzenden van de voetbalwedstrijd België-Polen op TV.

Met de bekommernis voor ogen dat alleen duidelijke en onbetwistbaar juiste informatie een einde kan stellen aan de onzekerheid die thans heerst omtrent de beslissing van de BRT de voetbalwedstrijd niet rechtstreeks op de beeldbuis te brengen, verneem ik graag op basis van welke feiten en criteria de BRT deze fel gecontesteerde beslissing heeft getroffen.

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

Vraag nr. 213
van 10 mei 1985
van de heer M. VAN HOUTTE

BRT – Dienstreizen van het personeel

In verband met de dienstreizen die het personeel van BRT onderneemt, kreeg ik gaarne een antwoord op volgende vragen.

Welke buitenlandse dienstreizen werden in 1984 ondernomen door het personeel van BRT, wie nam deel aan die reis, wat was het doel van die reis?

Waren de personeelsleden vergezeld van eventuele familieleden?

Wat was de kostprijs?

Door wie werden de kosten gedragen?

Welke buitenlandse dienstreizen werden door de BRT gepland voor de nabije toekomst?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Tot op heden bekwam ik deze nog niet.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

Vraag nr. 214
van 10 mei 1985
van de heer M. VAN HOUTTE

Europees Muziekfestival te Neerpelt – Niet deelname van BRT-TV

Van 1 mei tot 5 mei ging te Neerpelt het 33e Europees Muziekfestival door, waaraan 17 leden deelnamen, en vele duizenden jongeren.

Alhoewel BRT-radio hiervoor belangstelling heeft, heeft BRT-TV hieraan geen aandacht besteed.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij mededelen waarom BRT-TV afwezig bleef.

Heeft BRT-TV alleen belangstelling voor negatieve aspecten van onze maatschappij en voor anti-betogingen van enkele personen?

Hier ging het om duizenden jongeren die getuigen van een positieve kijk.

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Tot op heden bekwam ik deze nog niet.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

J. LENSSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 197
van 26 april 1985
van de heer J. GABRIELS

Aansprakelijkheidsverzekering voor bodemverontreiniging – Modaliteiten en eventueel rechtsgevolg

Bij bepaalde bodemverontreinigende activiteiten zou de mogelijkheid kunnen aanwezig zijn om een aansprakelijkheidsverzekering te eisen voor bodemverontreiniging. Daarbij kan gedacht worden aan stortplaatsen en olietanks.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen:

1. is er momenteel enige mogelijkheid voorzien om bedrijven te verplichten een aansprakelijkheidsverzekering af te sluiten ingeval er bodemverontreinigende activiteiten plaats vinden?
2. Welke mogelijkheden zijn er op dit vlak voorzien wanneer er sprake is van bodemverontreiniging door welke activiteiten dan ook?
3. Welke veroordelingen zijn er reeds uitgesproken tegen bedrijven, die een bodemverontreiniging veroorzaakten?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden ver-

richt, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 60
van 1 april 1985
van de heer J. VALKENIERS

AROL – Kwalificaties personeel, statuut en bevoegdheden

Graag bekwam ik volgende inlichtingen betreffende het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu :

1. een lijst van de personeelsleden in dienst op 1 januari 1985 met vermelding van hun diploma.
2. Welke kwalificaties of diploma's worden vereist om in dat bestuur te werken?
3. Welke is de preciese bevoegdheid van de leden van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu dat de vroegere Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen vervangt, in het behandelen van restauratiedossiers?
4. Welk is het statuut van het personeel werkzaam in dit bestuur?

Vraag nr. 62
van 1 april 1985
van de heer J. VALKENIERS

Centrum voor Overheidsinformatiek – Omvorming in parastatale

Bij mijn weten is er sprake om het statuut van het Centrum voor Overheidsinformatiek, gevestigd op de Interleuvenlaan 16 te 3030 Leuven, nu een vzw, te wijzigen in een parastatale instelling.

Wanneer denkt de Minister dat dit zal gerealiseerd worden?

Vraag nr. 67
van 24 april 1985
van de heer J. DE MOL

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap – Regularisatie personeel met een precair statuut

In uw persoonlijke Nieuwjaarsboodschap aan alle personeelsleden van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap hebt u volledige prioriteit gegeven aan het uitwerken van voorstellen met betrekking tot de

werkzekerheid van de personeelsleden met een precair statuut.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke preciaire statuten worden er bedoeld? Hoeveel personen bevinden er zich ter categorie van statuut in die situatie?
2. Waarom werden verschillende niet ingenomen kaderplaatsen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap niet vacant verklaard om ze bij bevordering te laten innemen? Is dit om die preciaire statutegerechtigden de kans te laten deze plaatsen te blokkeren totdat ze op één of andere wijze definitief kunnen benut worden?
3. Bij de schandelijke wet tot regularisatie van het kader van het Schoolgebouwenfonds (juni 1983) hebben de erbij betrokken partijen met de dood in het hart gezworen dat dit de laatste regularisatie zou zijn. Is u zinnens deze preciaire personeelsleden te regulariseren? Welke rechtvaardiging is daarvoor te vinden?

Vraag nr. 70
van 26 april 1985
van de heer J. GABRIELS

Zwijgplicht van ambtenaar – Gevolgen openbaarheid van bestuur

De Secretaris-Generaal van uw Ministerie maakte onlangs aan alle diensten een omzendbrief over, die betrekking heeft op de zwijgplicht van ambtenaren.

Immers de huidige wetgeving gaat uit van een principiële beslotenheid en geheimhouding van bestuur. Dit betekent dat bepaalde documenten niet ter inzage liggen van de burger.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Welke regelen zijn van toepassing op de zwijgplicht van uw ambtenaren?
2. Welke stappen wenst de Minister te ondernemen om op dit vlak de nodige verbeteringen aan te brengen, opdat er een zo groot mogelijke openbaarheid van bestuur tot stand kan komen?

Vraag nr. 71
van 26 april 1985
van de heer J. GABRIELS

Leden Vlaamse deelregering – Informatieve functie

Informatie en openbaarheid zijn twee elementaire begrippen die te maken hebben met een vorm van behoorlijk bestuur. Op gemeentelijk vlak zijn er de laatste jaren talrijke initiatieven genomen om op dit terrein het beleid en de werking van het bestuur dichter bij de bevolking te brengen.

Informatie kan daarbij uitgelegd worden als een actief recht dat het bestuur bewust hanteert of als een passief recht waar de burger gebruik van kan maken.

Openbaarheid is een essentieel onderdeel om informatie te bekomen die van belang is bij het beoordelen van projecten die te maken hebben met de directe leefomgeving van de burger in al zijn aspecten.

Het is algemeen bekend dat ambtenaren, vaak in opdracht van de Minister, op dit terrein de grootste terughoudendheid in acht nemen en de burger vaak op zijn nieuwsgierigheid laten.

Graag had ik van de Minister vernomen:

1. Waaruit bestaan de huidige kanalen binnen uw departement die te maken hebben met het verstrekken van informatie aan de bevolking? Mag ik hiervan een overzicht, hetzij van de verschillende diensten van uw departement?
2. Hoeveel geld en mankracht wordt jaarlijks ingeschakeld in het verstrekken van informatie aan de burger?
3. Zijn er binnen uw kabinet of binnen de administratie ambtenaren die speciaal opgeleid zijn om de functie van informatieambtenaar te vervullen?
4. Welke onderdelen en elementen van uw beleid zijn openbaar voor de bevolking en op welke wijze wordt dit naar de bevolking kenbaar gemaakt?
5. Welke wetgevende initiatieven heeft u sinds 1981 ondernomen om deze openbaarheid in concreto te realiseren?
6. Welke richtlijnen zijn van toepassing bij uw diensten op het vlak van openbaarheid van bestuur en inspraak van de bevolking?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle Vlaamse Gemeenschapsministers.

M. GALLE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 51
van 12 april 1985
van mevrouw Zefa DE LOORE-RAEYMAEKERS

Ontvangstbewijs bij overhandiging van vonnissen – Gemeentebelasting

In een aantal gevallen moet de ambtenaar van de burgerlijke stand een bewijs afgeven waarin hij bevestigt een vonnis, met de bijbehorende stukken, ontvangen te hebben.

Het komt mij voor dat daarop de gemeentebelasting, op de afgifte van administratieve documenten, van toepassing is tenzij het gemeentereglement ter zake een vrijstelling voorziet.

Mag ik van de geachte Minister de juiste opvatting vernemen?

Vraag nr. 54
van 16 april 1985
van de heer N. DE BATSELIER

Energiebesparende werken – Verlenging van subsidies aan de gemeenten

In het Belgisch Staatsblad van 30 maart 1985 verscheen een ministeriële omzendbrief van het Waalse Gewest, houdende toelichting bij het ministerieel besluit van 1 oktober 1984 houdende uitvoering van het besluit van de Waalse Gewestexecutieve van 13 juli 1983 betreffende de verlening van subsidies aan de gemeenten voor de uitvoering van werken om energiebesparingen te verwezenlijken.

Graag zou ik van de geachte Minister vernemen of er in Vlaanderen ook dergelijke identieke initiatieven zijn?

Vraag nr. 58
van 9 mei 1985
van de heer L. VANHORENBEEK

Antwerps gemeentebestuur – Recruitering van personeel

Hebben de bewindslieden kennis genomen van de interpellatie tijdens de januari-zitting van de Antwerpse Gemeenteraad inzake partijdige bevoordeling bij de recruitering van het Antwerps stedelijk- en OCMW-personeel?

Uit deze documenten blijkt hoe Antwerpse Schepenen, naast de Antwerpse personeelsdienst, een eigen tewerkstellingsdienst uitbouwen in samenwerking met de politici van de eigen partij. De kandidaten dienen niet alleen via deze weg hun kandidatuur parallel te stellen, maar zij dienen ook opgave te doen van hun lidmaatschap van vakbond, ziekenfonds, enz.

Graag had ik de mening van de geachte Minister over deze partijpolitieke geplogenheden vernomen en welke maatregelen zij dienaangaande hebben uitgevaardigd?

J. BUCHMANN
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
HUISVESTING

Vraag nr. 32
van 27 maart 1985
van de heer T. KELCHTERMANS

NLM – Intrestverhoging

Reeds enige tijd doen er hardnekkige geruchten de ronde als zou de NLM overwegen haar intrestvoet te verhogen, zelfs te diversifiëren en te indexeren.

Gaarne vernam ik van de Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. In welke mate kan hij hogervermelde geruchten bevestigen, dan wel ontkennen?

2. Welke voorstellen liggen er momenteel ter discussie?
3. Welke invloed zullen deze maatregelen hebben op de onverantwoord lange wachtermijnen voor particuliere verrichtingen bij de NLM?
4. Zal de NLM – naar analogie van het Woningfonds – een extra-krediet krijgen in ruil voor een intrestverhoging? Zo ja, hoeveel?
5. Is het juist dat de NLM een vijfhonderdtal oorspronkelijke geplande woningen heeft geschrapt voor dit jaar om haar wachttijden te kunnen drukken? Zo ja, welk is hiervan het effect?

Vraag nr. 33
van 27 maart 1985
van de heer T. KELCHTERMANS

Sociale woningbouw – Institutionele beleggers

Reeds geruime tijd wacht men in Vlaanderen op het contract waardoor het privé-beleggers mogelijk wordt te investeren in de sociale woningbouw.

Gaarne vernam ik van de Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Welke is de laatste stand van zaken van het dossier „institutionele beleggers”?
2. Welke is de precieze inhoud van deze alternatieve financieringswijze?
3. Wanneer kan in het nieuwe financieringssysteem met de realisatie van projecten gestart worden?
4. Welke taakverdeling zal er zijn tussen enerzijds de NMH en anderzijds de institutionele beleggers?
5. Welke zal de rol van de erkende vennootschappen in dit systeem worden?

Vraag nr. 37
van 7 mei 1985
van de heer J. GABRIELS

Aanwending van compost als bodemverbeteraar – Voordelen

Een aantal van uw diensten moeten in verband met groenvoorziening regelmatig gebruik maken van bodemverbeteraars, die toegevoegd worden aan plantsoenen, langs aanplantingen van autosnelwegen, het uitrusten van groengebieden in sociale woonwijken enz.

Het gebruik van compost is daarbij ook een belangrijk bodemverbeteraar. Ik meen evenwel vernomen te hebben dat de overheid grote hoeveelheden compost invoert uit Oost-Duitsland, terwijl in eigen land ondermeer in Gent, Dendermonde en Bilzen composteringsinstallaties functioneren, die compost kunnen produceren die aan belangrijke kwaliteitsnormen kan voldoen.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Wordt door uw diensten jaarlijks gebruik gemaakt van compost als bodemverbeteraar in die projecten waar dit noodzakelijk is?
2. Wordt deze compost in eigen land aangekocht of wordt die uit het buitenland betrokken?
3. Zou het niet logisch en normaal zijn om in de bestekken en lastenboeken een clause op te nemen dat bij het uitvoeren van werken die compost noodzakelijk maken inlandse compost te kopen, die aan alle kwaliteiten voldoet?
4. Is het niet zo dat de huidige bodemerosie, die voorkomt in leemstreken, voor een belangrijk deel kan ondervangen worden door het gebruik van compost te verhogen?
5. Is het eveneens niet zo dat gebruik van compost in groengebieden en bosgebieden, waar dit noodzakelijk is, de zure regen in belangrijke mate kan stabiliseren en zelfs terug dringen?
6. Lijkt het niet logisch dat compost, die voortkomt uit huisvuilverwerkingsinstallaties aangewend zou worden voor dit soort projecten?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEFMILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 128
van 14 februari 1985
van de heer P. TANT

Gewezen stortplaats te Kruishoutem – Stand van de onderzoeken in verband met de grondwaterverontreiniging en vooruizichten wat de sanering van de stortplaats betreft

Aansluitend bij voorheen gestelde vragen nopens de problemen rond de stortplaats nabij de E3 te Kruishoutem hadden wij graag van de geachte Gemeenschapsminister vernomen.

1. Welke is de stand van het onderzoek betreffende de aldaar vastgestelde grondwaterverontreiniging?
 Kan meer duidelijkheid worden verschaft over aard en graad van de vervuiling? Van welke oorsprong is deze vervuiling?
2. Wanneer wij goed zijn ingelicht, dan werden of worden de onderhandelingen gevoerd tussen de gewezen uitbater van de stortplaats enerzijds en de OVAM anderzijds nopens de te nemen saneringsmaatregelen betreffende bedoelde stortplaats.
 Welke is de stand van deze onderhandelingen?
 Welke maatregelen worden reeds in het vooruitzicht gesteld?

3. Betreffende de vervuiling van het water van de in de nabijheid stromende Zaubeeek hadden wij graag vernomen of reeds stappen werden gezet of maatregelen werden genomen om deze vervuiling te beperken of te voorkomen.
4. Tenslotte stelt zich nog steeds de vraag naar de eventuele samenhang tussen de in de omgeving vastgestelde verontreiniging van het grondwater, en de massale kalversterfte waarmee alvast een landbouwer aldaar werd geconfronteerd.

Vraag nr. 143
van 28 februari 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Stockage van calciumsulfaat en recyclage van fosforgips – Beleidsvisie en perspectieven

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen?

1. In 1983 verleende u aan het bedrijf Rhône-Poulenc een stockagerecht voor calciumsulfaat tot 2004. Houdt zulks in dat u afziet van een perspectief afvalstoffenbeleid in deze chemische sector?

Welke beleidsvisie wordt hier nagestreefd?

2. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de OVAM-studie om het hergebruik van het fosforgips in Vlaanderen mogelijk te maken? Wordt daarbij ook overwogen om met dit fosforgips aan uraniumwinning te doen?
3. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de geplande Urfos-vestiging? Welke beleidsvisie gaat schuil achter deze vestiging (participatie van de NIM) en wat zal het aandeel zijn van de Belgische Staat in het investeringsprogramma voor deze vestiging?
4. Welke veiligheidsmaatregelen zult u deze exploitant opleggen in verband met de voorziene productie van uranium-hexafluoride?
5. In welke zin en in welke mate kadert deze (of andere gelijkaardige plannen voor de andere fosforzuurbedrijven in Vlaanderen) vestiging in de Vlaamse (kern) energiepoltiek?

Vraag nr. 146
van 28 februari 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Gifstorten in de Gentse kanaalzone – Onderzoek

Meent de Minister niet dat de ontdekking van de gifstorten in de Gentse kanaalzone (La Floridienne) aanleiding moet geven tot een grootscheeps onderzoek waaraan een openbaar karakter dient voorbehouden?

Werden in die zin aan OVAM opdrachten gegeven? Zo ja, dewelke? Kan mij ook te gepasten tijde de resultaten van de OVAM-onderzoeken worden medegedeeld?

Vraag nr. 149
van 1 maart 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Wegenzoutberg langsheen de rijksweg Oostmalle-Herentals – Vervuiling van het oppervlakte- en grondwater

Te Vorselaar, langsheen de rijksweg Oostmalle-Herentals, ter hoogte van Vorselaar-Sassenhout, ligt een berg van ca. 7000 ton wegzout (gedurende ca. 10 maanden per jaar). De verzilting van het grond- en oppervlaktewater blijkt ernstig. Begin januari 1985 zou een onderzoek gebeurd zijn naar de vervuiling van het oppervlakte- en grondwater in opdracht van de dienst AROL van het Ministerie van Leefmilieu en Waterbeleid.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen?

1. Wat waren de resultaten van dit onderzoek?
2. Welke graad van vervuiling werd er vastgesteld, o.a. gehalten aan zout, gebonden en vrije cyaniden, ten overstaan van de wettelijke normen?
3. Wat zijn de maatregelen welke genomen gingen worden en die reeds als antwoord op een vroegere parlementaire vraag werden voorgesteld? (vraag van 9 december 1983).

Vraag nr. 150
van 1 maart 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Voormalige zinkfabriek te Rotem – Bodemonderzoek

Ik wens terug te komen op mijn parlementaire vraag nr. 17 van 9 november 1984 betreffende bodemonderzoek naar zware metalen nabij de voormalige zinkfabriek te Rotem.

Graag ontvang ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Als maatregel om de opname van cadmium via de consumptie van groenten te beperken, werd voorgesteld om de zuurtegraad (PH) en het humusgehalte van de bodem op peil te brengen door het gebruik van kalk en organische meststoffen.

Wat houdt deze suggestie voor de volksgezondheid concreet in? Wie neemt het initiatief? Wie staat er voor deze extra kosten in? Wordt deze aangelegenheid door de Vlaamse Executieve gevolgd? Eventueel, hoe of waarom niet?

2. Wat deed het gemeentebestuur van Dilsen na geïnformeerd te zijn einde juni 1984 om de bevolking voor te lichten en haar volksgezondheid te beschermen?
3. In 1983 verkocht de eigenaar van het fabrieksterrein steenkool- en ertsafval dat als verhardingsmateriaal werd aangewend voor opritten van sportvelden. Uit onderzoeken blijkt dat deze afval levensbedreigende stoffen bevat. Niettegenstaande herhaalde protestacties van de plaatselijke

bevolking werd geruime tijd hieraan geen gevolg gegeven.

Hoe is het te verklaren dat afval, waarin schadelijke stoffen voorkomen, zonder enige tussenkomst van de overheid over de bodem mag verspreid worden? Heeft Limburg dan nog niet genoeg stof tot nadenken en handelen gegeven?

Vraag nr. 179
van 1 april 1985
van de heer E. BEYSEN

Zuivering van afvalwater door bedrijven – Overzicht toegekende subsidies

De industrie, en voornamelijk de petrochemische industrie in het Antwerpse havengebied leverde belangrijke inspanningen inzake zuivering van hun afvalwater.

Door miljardeninvesteringen hebben deze bedrijven hun vervuilingcapaciteit teruggebracht van circa 3,3 miljoen inwonerequivalent naar 3 10.000 IE.

Deze bedrijven kregen de vaste belofte van 3 miljard subsidies.

Welke bedrijven kregen toezegging van subsidiëring? Hoeveel kreeg ieder bedrijf afzonderlijk reeds uitbetaald en welke zijn hun tegoeden? Wanneer zullen zij uitbetaald worden?

Vraag nr. 193
van 24 april 1985
van de heer J. DE MOL

Milieuverenigingen – Subsidiëring en criteria

In 1983 werden aan de milieuverenigingen voor 735.000 F subsidies uitbetaald. In 1984 werd voor 790.000 F kredieten vastgelegd. Deze subsidie die erg laag is wanneer deze over een groot aantal verenigingen wordt verdeeld, is niettemin erg welkom.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke subsidie werd per vereniging uitbetaald voor 1983?
2. Welke bedragen werden er per vereniging voorzien voor 1984?
3. Welke criteria werden aangewend om de bedragen te bepalen?

Vraag nr. 194
van 24 april 1985
van de heer F. WILLOCKX

Toekenning van studietoelagen aan kinderen van feitelijk gescheiden ouders – Wegwerking discriminatie qua gezinsin komen

Bij de toekenning van een studietoelage voor het academiejaar 1984-1985 wordt er rekening gehouden met het inkomen van het gezin in 1982, aanslagjaar 1983. In sommige gevallen mag ook met het inkomen

van 1984 rekening gehouden worden wanneer dit voor de aanvrager voordeliger is.

Bij een feitelijke scheiding in de loop van 1984 wordt er echter voor de toekenning van de studietoelage rekening gehouden met het gezinsinkomen van 1982. Wanneer echter in 1984 bij de feitelijke scheiding door een vonnis één van de echtgenoten verplicht wordt een apart verblijf te nemen kan men het inkomen van 1984 van de echtgenoot die de student ten laste heeft als basis nemen voor het al dan niet toekennen van de studiebeurs.

Door dit onderscheid worden de echtparen die in goede verstandhouding uit elkaar gaan benadeeld tegenover de echtparen waar de verstandhouding totaal zoek is en de rechter de aparte verblijfplaats bij vonnis moet opleggen.

Graag vernam ik van de Minister hoe hij staat tegenover dit onderscheid en vernam graag welke maatregelen hij zal nemen zodat dit onderscheid weggevoerd kan worden.

Vraag nr. 204
van 30 april 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Phillips Petroleum – Maatregelen tegen illegale uitbreiding

Ik word ervan in kennis gesteld dat Phillips Petroleum sinds enkele maanden een illegale uitbreiding heeft doorgevoerd.

Mag ik van de Minister vernemen of deze geruchten hem bekend zijn? Zo ja, wat zal hij tegen deze onwettelijk kheid ondernemen?

Vraag nr. 205
van 30 april 1985
van de heer J. DE MOL

Installatie Technische Maascommissie – Resultaten overleg inzake grensoverschrijdende verontreiniging en kostprijzen

Gezien het toenemend belang van de Maas als bron van drinkwatervoorziening is het dringend noodzakelijk dat er maatregelen komen tegen grensoverschrijdende verontreiniging. In oktober 1983 werd daartoe de Technische Maascommissie in het leven geroepen, waarin België en Nederland overleg voeren over de verontreiniging van het Maaswater.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke resultaten heeft het overleg binnen de Technische Maascommissie reeds opgebracht?
2. Nederland heeft voor de reiniging van het Maaswater reeds 5,4 miljard Belgische frank uitgegeven. Welke uitgaven werden hier reeds gedaan om het Maaswater te zuiveren? Op welke begroting werden deze uitgaven ingeschreven?

Vraag nr. 206
van 3 mei 1985
van de heer D. VERVAET

Polyesterbedrijf te Londerzeel – Maatregelen tegen onwettige exploitatie en wegwerken milieuhinder

Braakneigingen, reuk- en lawaaihinder zijn de bezwaren van het buurt- en actiecomité tegen de exploitatie van een polyesterbedrijf in de Molenstraat te Londerzeel. Deze exploitatie is bovendien onwettelijk omdat de betrokkene geen vergunning heeft.

Welke maatregelen zal de geachte Minister treffen om aan deze onwettige exploitatie een einde te stellen zodat de leefbaarheid van deze buurt te Londerzeel gewaarborgd blijft ?

Vraag nr. 207
van 3 mei 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Radiumpeil in lozingswater van fosfaatfabrieken te Tessenderlo – Resultaten ontledingen door IHE

Ik wens terug te komen op mijn parlementaire vraag nr. 288 dd. 10 september 1984 betreffende de overschrijding van het alarmpeil van radium in lozingswater van de fosfaatfabrieken te Tessenderlo.

Graag ontvang is een antwoord op de volgende vragen.

1. Volgens het indelingsstelsel (KB van 26 februari 1963) valt de fosfaatfabriek te Tessenderlo onder klasse IV. Artikel 9 van dit voornoemd algemeen reglement voorziet dat deze instelling aan geen vergunning of aangifte-formaliteit onderworpen is. Zij moet, volgens uw antwoord, wel de andere bepalingen van het algemeen reglement naleven.

Leeft deze firma de andere bepalingen na? In ontkennend geval, welke maatregelen treft u?

2. Ik vroeg mij de laatste resultaten van de ontledingen voor het Nete- en Dijlebekken mee te delen. Deze gegevens zijn niet vervat in het antwoord. Wel werd gezegd dat het IHE tweemaal per jaar metingen uitvoert op de Demer en de Beneden-Nete. Kunnen mij deze gegevens worden medege-deeld?
3. Een uitgebreid onderzoek omtrent de radiumbalans in de invloedszone van de lozingen leidde tot regelmatige controlemetingen in het water van het Netebekken. Welke zijn deze resultaten?
4. Heeft de radio-activiteit van het water en het slib dat voorkomt in de Grote Laak, het alarmpeil overschreden? Zo ja, welke maatregelen treft u om hierin verandering te brengen?

Vraag nr. 208
van 3 mei 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Vervuiling Wolzakkenbeek te Putte – Lozingsvergunning pelsenfabriek te Beerzel

Op mijn parlementaire vraag nr. 126 dd. 13 februari 1985 inzake de ernstige vervuiling van de Wolzakkenbeek te Putte werd geantwoord dat een pelsenfabriek te Beerzel, deelgemeente Putte (Mechelen) effectief verantwoordelijk is voor een aanzienlijk vervuilingspakket in deze beek.

In uw antwoord lees ik verder dat de v.z.w. eerlang een lozingsvergunning zal uitreiken.

Graag ontvang ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Sinds wanneer is genoemde pelsenfabriek in bedrijf?
2. Heeft dit bedrijf ooit eerder een lozingsvergunning aangevraagd en in ontkennend geval, hoe is het te verklaren dat tot op heden deze firma dienaangaande nooit werd verontrust door de inspectiediensten? Wanneer heeft de firma een lozingsaanvraag ingediend?
4. Eerlang wordt een lozingsvergunning uitgereikt. Wanneer is dat?

Vraag nr. 209
van 6 mei 1985
van de heer J. VALKENIERS

Krokusvakantie – Beperking

Is het juist dat u de krokusvakantie in de toekomst wil beperken tot 3 dagen? Gezien het succes van deze vakantie in de afgelopen jaren lijkt deze maatregel me eerder ongelukkig gekozen.

Vraag nr. 210
van 6 mei 1985
van de heer T. KELCHTERMANS

Limburg – Infrastructuurwerken voor de verbetering van het leefmilieu

Gaarne verkreeg ik van de Minister een omstandige opgave van: de investeringen in Limburg in infrastructuurwerken voor de verbetering van het leefmilieu per deelaspect (waterzuiveringssector, gemeentelijke rioleringsnetten, drinkwatervoorzieningen...) uitgevoerd sedert zijn ambtsaanvaarding, thans in uitvoering en in de planningsfase ;

het daarmee gepaard gaande bedrag, uitvoeringstermijn, het aandeel van Limburg per deelaspect in het geheel van de voor Vlaanderen voorziene kredieten.

Vraag nr. 211
van 6 mei 1985
van de heer T. KELCHTERMANS

Meeuwen-Gruitrode – Illegale storten

Meeuwen-Gruitrode zit reeds enige tijd verveeld met twee illegale storten. Het eerste is een verlaten grindhoeve in landschappelijk waardevol landbouwgebied van Neerhoven. De Minister gaf een jaar geleden de

opdracht dit stort van huis- en grof vuil af te dekken en in te zaaien.

Op 9 juni 1984 werd echter naar schatting ± 200 ton industrieel afval gedumpt. De analyses van OVAM en SCK te Mol zijn ter zake uiteenlopend:

OVAM gewaagt van een „relatief laag gehalte van enkele zware metalen“.

SCK spreekt van een „relatief hoog gehalte aan zware metalen“.

Ook voor het stort in het natuurgebied Solterheide gaf de Minister bevel tot saneringen. OVAM dreigde zelfs met „ambtelijke ontruiming op kosten van de overtreder“.

Gaarne vernam ik van de Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Waarom werd het oliegehalte van het afval niet bepaald en waarom is er geen onderzoek gedaan op de aanwezigheid van organische pollutanten zoals door het afvaldecreet is voorgeschreven?
2. Waarom werden in het nabijgelegen Roet 600 ton vervuilde aarde destijds op bevel van OVAM in een mum van tijd afgevoerd alhoewel het materiaal betrof dat minder giftig was dan wat nu op Neerhoven is gedumpt?
3. Hoe verklaart hij de uiteenlopende analysesresultaten van OVAM en SCK?
4. Om welke redenen werd de door hem bevolen sanering nog steeds niet uitgevoerd?

Vraag nr. 212
van 7 mei 1985
van de heer J. GABRIELS

Aanwending van compost als bodemverbeteraar – Voordelen

Een aantal van uw diensten moeten in verband met groenvoorziening regelmatig gebruik maken van bodemverbeteraars, die toegevoegd worden aan plantsoenen, langs aanplantingen van autosnelwegen, het uitrusten van groengebieden in sociale woonwijken enz.

Het gebruik van compost is daarbij ook een belangrijke bodemverbeteraar. Ik meen evenwel vernomen te hebben dat de overheid grote hoeveelheden compost invoert uit Oost-Duitsland, terwijl in eigen land ondermeer in Gent, Dendermonde en Bilzen composteringsinstallaties functioneren, die compost kunnen produceren die aan belangrijke kwaliteitsnormen kan voldoen.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Wordt door uw diensten jaarlijks gebruik gemaakt van compost als bodemverbeteraar in die projecten waar dit noodzakelijk is?
2. Wordt deze compost in eigen land aangekocht of wordt die uit het buitenland betrokken?
3. Zou het niet logisch en normaal zijn om in de bestekken en lastenboeken een clause op te ne-

men dat bij het uitvoeren van werken die compost noodzakelijk maken inlandse compost te kopen, die aan alle kwaliteiten voldoet?

4. Is het niet zo dat de huidige bodemerrosie, die voorkomt in leemstreken, voor een belangrijk deel kan ondervangen worden door het gebruik van compost te verhogen?
5. Is het eveneens niet zo dat gebruik van compost in groengebieden en bosgebieden, waar dit noodzakelijk is, de zure regen in belangrijke mate kan stabiliseren en zelfs terug dringen?
6. Lijkt het niet logisch dat compost, die voortkomt uit huisvuilverwerkingsinstallaties aangewend zou worden voor dit soort projecten?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van Huisvesting.

Vraag nr. 213
van 7 mei 1985
van de heer D. VERVAET

Merchtem – Vergunning voor compacteringsinstallatie

De burens van een firma te Merchtem zijn niet te spreken over de stortactiviteiten van deze firma.

Op 10 juni 1983 beklagden zij zich over deze stortplaats bij OVAM. OVAM wees erop dat het hier ging om het tijdelijk opslaan van afvalstoffen vooraleer ze werden afgevoerd naar een vergunde stortplaats.

Op 19 augustus 1983 meldde OVAM dat de tussenopslag verboden was.

Op 6 april 1984 werd de vorige maatregel door een ministerieel besluit ongedaan gemaakt. Hierdoor kreeg de firma de toelating om op het betrokken terrein 5 jaar lang met huishoudelijk afval gelijkgestelde afvalstoffen te sorteren en te compacteren.

Graag zou ik hierover een antwoord hebben op de volgende vragen.

1. Waarom werd de beslissing van 19 augustus 1983 door uw ministerieel besluit ongedaan gemaakt?
2. Deze firma heeft plannen voor de plaatsing van een compacteringsinstallatie. Waar zal deze installatie geplaatst worden? Wanneer kreeg ze hiervoor de vergunning alsmede op basis van welke criteria werd deze toegekend?

Vraag nr. 214
van 8 mei 1985
van de heer W. SEEUWS

Zangonderricht in de muziekcademies – Examenprogramma

Aangezien voor solozang in de muziekcademies geen opgelegd werk is voorzien, was het tot op heden

dan ook verplicht op het examen, door de jury aan te duiden te zingen werken, op een lijst opgemaakt door de student, te zingen zonder hulp van de partituur.

Zou u mij kunnen laten weten, geachte Minister, of er in dit gebruik de laatste jaren verandering zou zijn gekomen?

Vraag nr. 215
van 10 mei 1985
van de heer V. VANDERHEYDEN

Afvalstoffenprobleem te Brussel – Inplanting opslagstation

Het afvalstoffenplan is nu gekend.

Voor het gebied ten zuidwesten van Brussel is er geen sprake meer van een breekwerf te Pepingen maar wel van een opslagstation in te planten bij voorkeur tussen Halle en Drogenbos.

Meteen stelt zich het probleem van de toekomst van de terreinen die voor de realisatie van de verworpen breekwerf bestemd waren.

Volgens het gewestplan zijn deze terreinen grotendeels landbouwgrond met uitzondering voor beperkte gedeelten die respectievelijk als zone voor openbaar nut en natuurgebied aangegeven zijn.

Graag vernam ik van de geachte Minister of bedoelde terreinen door de beherende intercommunale vrij kunnen worden vervreemd overeenkomstig de bepalingen van het gewestplan?